IANI DOVSÆ NORDOVICIS SCHEDIASMA SVCCIDANEVM

nuperis ad Tibullum PRAECIDANEIS *addendum.*

Eiusdem ad familiarem quandam GERARDI FALKENBVRGII Epistolam responsio, ab adolescentulo iam olim commentata & scripta: ac nunc recens primulùm Tibulli & Propertij caussa maximè, quorum enarrationes partim, partim correctiunculas continet, typis aliquando diuulgata.

GERARDI FALKENBVRGII *Epigrammata quædam Græca.*

ANTVERPIAE,
Ex officina Christophori Plantini.
M. D. LXXXII.

IANVS DOVSA NORDOVIX PAVLO MELISSO FRANCO Comiti Palat. & Eq. Cæſ. C. Ro.

S. P. D.

NSIGNITÆ ac raræ in Falkenburgio noſtro animi dotes fuere, magnum honeſtiſſimarum artiũ ſtudium, induſtriæ indoles haud vulgaris cum pari integritate cõiuncta. iam ſermo, conuictus, mores, omnia ad venuſtatem facta oppidò.

Sed hæc modò (heù) fuere: nunc recondita
Silent quiete. verum vt vel hinc eſſe Naſonianum illud conuincamur ſcilicet:

Optima prima ferè manibus rapiũtur auaris,
Implentur numeris deteriora ſuis.

Et quiſquam leges audet mihi dicere flendi, qui quidem Falckenburgium viſum

vnquam cognitumq́. habuerit ſibi? Non tu ſcio, mi Meliſſe. etſi iure id quidem. non enim amoris pertinacia te vinco; erga Falkenburgium vtique, cui & tu interiore adeò familiaritatis nexu obſtrictus, & diuturnioribus quotidianæ vitæ delinimentis tantùm non agglutinatus fuiſſe videri potes. Itaque nihil etiam addubito, quin contubernali tuo, ne dicam fratri, leſſum propè feceris lamentando, atque iſtam animi tui ægritudinem naturali potius, quàm Poëtico pipulo exoneraueris iam olim. Quid enim? coniecturam ipſius facio de me.

Quæ ſi fortè dies potuit te ſoluere cura,
Quam tibi duritiem pectoris eſſe putas?

Ego certè in hominis amiciſſimi mẽtione deſiderio admoderari vix poſſum: eò mehercule iuſtiori, quò crudior immaturiorq́ue bonis omnibus eiuſdẽ interitus viſus.

Accedit lachrymis noſtris lethi genus ipſum,
Letho omni, atque ipſis triſtius exſequiis.

Quod

Quod vel maximè dolorem meum exulcerat, obuersatur oculis communis rei literariæ nostræ iactura, tot vigilatarum noctium cassi atque infructuosi labores scilicet. quorum opera haud dubiè comparitura fuerat aliquãdo, si virtutes huius maturuissent. Et hæc quidem querimonia in publicum spectat: illa priuata ac priua magis, fides nempe constantiaque amoris eius re cognita & mihi absenti tamen; ne superioribus quidem tempestatibus tristissimis illis ac multò turbulentissimis vel minima sua ex parte conuulsa vnquam aut labefactata.

Testes missa tuo auspicio Schediasmata, testis
Conscriptum articulis huius Epistolium.
Quæ nisi grata mihi duplici tũ nomine, caussam
Haud dico, ingratus quin tibi iure cluam.
Atqui etiam Falkopyrgum si nullus amasset
Doûsa, tamen poterat munus amare tuum.

Testis nouissima deniq. ipsius, quẽ dico, & quidem in intimam vsque Bataviam

 tribus

tribus ante obitum ſuum annis, mei ſolîus videndi cauſſa, ſuſcepta ſimul & peracta peregrinatio. vt interim vetera illa & Brabantica ne dicã, opera eiuſdẽ potiſſimum ac comitate Io. Goropiũ (at quẽ virum?) Doûſicæ amicitiæ inſinuatum primitùs: ſimul Nordouicis Muſæi quaſi incunabula muſteo Nonni volumine, ingenioli noſtri vix etiamdũ herbeſcentis primitias honeſtiſſimo Græci Epigrammatis præconio auctiores redditas, imò verò honeſtiores. de quarũ editione maturãda idem ille nõ minus id tẽporis anxiè ſatagère videbatur, quàm ſi res ſua ipſius fuiſſèt. Itaque & Siluianam ſegnitiẽ increpare, moraſq. caſtigare idẽtidem: mox etiã, quum noſtra illa prælo ſubiicerentur, non modò in re præſenti eſſè, ſed verò operis quoque ipſis ac typorum correctioni præeſſe: frequentes & quaſi ſtatas cum Victore meo operas tradẽs mutuò: qua cura, qua fide, vel nobis tacẽtibus, indicio res ipſa. Quo qui-

quidem tempore(annis putà abhinc duodecim) nescio quæ subseciuæ operæ in Tibullũ ac Propertium hariolationes, sic quasi sub manu natæ, quodamq. iuuenili impetu potius, quàm morosa cogitatione expressæ desubitò nobis pænè abortientibus exciderãt. Dederã hoc Becani auctoritati, dederã ipsi in primis Falkenburgio; cui diutius id ipsum debere non poteram, exactione præsertim æquissima & quidem per scriptas literas efflagitatus. nihil minus fore cogitans tamen, quàm vt ea porrò vnquam

Luminis in dias oras, inq; ora venire

Docta virũ, aut plausus paterer captare popelli.

Eius adeò opellæ exemplum per superiorẽ illam plusquàm ciuiliũ bellorũ procellam temere (vt fit) inter liturarios meos abiectum, & quasi pro derelicto, imò perdito habitũ clam nescio quò subterduxerat se nobis: Iacturã haud sanè grauem, si iactura dicenda vitreorum fractorũ, scu-

torumq. aliquor, vel inaniũ potius quisquiliarum amiſſio. Sed profectò Fortuna plæraque rerum humanarum ex lubidine agitat ſua:

Et verè nimium Pictores cum grege Vatum,
Verè inquã atq. catè (neq. fingunt omnia Vates)
Qui rotæ inhærentem conſiſtere caſabundam,
Nec ratione minus, quàm luce oculisq; carere,
Carminibus, pictisq; fidem fecere tabellis.

vt nihil mirum iam ſit, numen Deæ iſtius ventoſiſſimæ in nugis iuxtà ac ſerijs dominari,

Seu potius ludos more ſuo facere.

Quid euenerit, rogas? Quod quidem ego hercule nullus vnquã ſperarã, neq. iſtiuſmodi apinarũ prolubio meruiſſe ſanè videbar mihi. & vide, obſecro te, συγκύρημα. Ipſam farraginẽ illam, quã dico, Falkenburgius noſter iã olim cum amicis cõmunibus, Becano puta, Giſelino, aliis cõmunicatã etiã Pulmanno inſuper ſuopte eam arbitratu pertractandi fecerat copiam.

qui

qui iterata lectione non contentus racemationes hasce nostras per fidem (vt dixi) aliquantisper mutuatus primulùm, mox manu ipse sua accuratissimè transscriptas sibi porrò ac familiaribus excepit. Quod melius caderet, nihil vidi. Etenim idē Pulmannus hic noster anno superiore(quoniā quidem operam nos haud infestiuam Tibullo dare de Plantino didicerat,imò inibi iam esse,vt in eum Poëtam opus aliquod Pręcidaneum appareret) opera quoque hîc sua parcus esse, vel tam bellæ occasioni deesse noluit quo minus apographum istud

Per varios casus,per tot discrimina rerum

in hęc tempora seruatum Lipsio nostro ad nos redituriento (vt Andverpiæ fortè in eumpse inciderat)promtus vtiq. ac lubens vltrò oblatū traderet,de manu(quod aiūt) in manū,ad Doûsam perferundū Lugdunū vsque, hoc est, auctori suo restituendū in tempore. Ita quod & suopte merito, &

ipſius adeò ſcriptoris incuria (certò, haud arbitrariò dico) in perpetuum perierat, exſcriptoris induſtria & benignitate poſtliminiò receptum denique ac recuperatum.

Quorſum hæc tam putida tendunt? inquies. Haud aliò, mi mellitiſſime Meliſſe, niſi vt qui me ambos anteà (tã Pulmannum, quàm Falkenburgium dico) viuos maximè ſcis dilexiſſe, eorundem nunc defunctorum charitatem ſuperſtite adhuc deſiderio extendere, gratamque apud me vtriuſque porrò ac ſanctam eſſe memoriam intelligas. quam leui hoc ſcripto apud poſteros quoque volui eſſe teſtatam. ſimul, vt in eapſe illa, quantum quidem in me fuerit, propaganda cum amborum laude nomen pariter coniungens tuum, impetrabiliorẽ me concinnẽ tibi, in hocce quicquid eſt affaniarum diuulgando, quod virtute communium (vt dixi) amicorum maximè è mediis quaſi incendiis ſub-

ſubductum te patronum iampridem atq. aſſertorem quæritat ſibi. Haud aſpernaberis, puto, veteres haſce, ne obſoletas dicã, Doûſicæ adoreæ primitias, quam & aliis nõnullis complacuiſſe iam anteà, dignamque inſuper ſcis habuiſſe, vnde belliſſimum quodque ſublectum in cumeras palam conuerrerent ſuas, nouo adoptionis iure ſcilicet. Ego autem quemnam iuſtius adoptem mihi, cuiúſve vindicis potius implorem fidẽ, quàm illius, cuius ipſe auctoritatem haud minoris ſanè æſtimo, quàm publicam. Quare ſi veterem illam conſuetudinẽ adhuc tuam in mutuo faciundo obtines atque conſeruas, hoc omne quicquid eſt oneris pro dignitate vtriuſque noſtrum tuendum tibi ac ſuſtinendum putabis. Tute vnus enim ſi recipere hoc ad te dicis, confidentia eſt, quantum eſt maleuolorum profligare nos poſſe. Et recipies, ſcio; neque Doûſam vnquam tuum in tanta ob-

ſtrigillantium ſtribiligine deſeres aut deiuuabis, neque factis, neque fide; in re præſertim communi, & quæ non minus ad Falkenburgij ipſius & Pulmanni abſentium honorem, quàm ad Doûſæ præſentis, hoc eſt, viuentis etiamnum ac ſuperſtitis exiſtimationem pertineat. Id verò tuo iſto patrocinio ſi conſequar,

Poſſum inimicitias tunc ego ferre Iouis.
Hoc certè (ſi cura animis ſuper vlla beatis
Rerum humanarum aut ſenſus ineſt aliquis)
Pulmanno gratum, gratum quoq. Falkopyrgo
(Crede mihi) quamuis poſt obitum eueniet.
Deſpectansq; polo nobis applaudet vterque,
Quum ſua lecturi nomina iuncta tuis.

Et hic quidem eò mehercule impenſius, quoniam & ipſus quoque

Tanto poſt, aliquot notæ Pelaſgæ hîc
Scriptorum à ſe Epigrammatum ſtruices,
Iunctas literulis ſuis meisq;,

Gaude-

Gaudebit pariter mihi, sibiq;
Recognoscere, ruminarierq;.

quæ quidem Epigrammata idem ille, quùm nouissimè (vt dixi) in Batauis nos interuiseret, amori monumentum suo, pignori pro se discedens reliquerat nobis: vna núc opera, Iuniani honoris gratia maximè, relictis Vestæ penetralibus lucem primùm (vt vides) aspectura. Habebis præterea (id quod rei est caput, quodque priore adeò loco oblatum oportuit.)

Quoddam alterum hîc sub nomine apparens tuo
SYNTAGMA *nostrum, rebus effertum nouis:*
SYNTAGMA SVCCIDANEVM *Notis illis,*
Quas ad Tibullum publicauimus nuper:

quasi Epistolæ illius ad Falkenburgium directæ anteambulonem. de quo (ne epistolæ modum excedam) impræsentiarum aliud præfaturus non sum, quàm pro-

proletarium illud noſtrum, cuius abs te ſententiam mutuati ſcilicet:

Da veniā ſubitis: &, dum legis iſta, memento
Me dare non librum, ſed Schediaſma tibi.

Vale, & fac rogo mutuum Meliſſe,
Mel & mellinia meæ Meliſſe.
Vale; quicquid amas (ocelle) Doûſam.

IANI

IANI DOVSÆ NORDOVICIS SCHEDIASMA SVCCIDANEVM nuperis ad Tibullum Pręcidaneis addendum.

SCHEDIASMATIS SVMMA.

E Galli, Virgilij, Horatij, Tibulli, Propertij, ac Ouidij ætate denique distinctè ac dilucidè, cumq; antiqua adeò tum curatum fide dissertum. Tibullum *omnium Collegarum suorum (de Elegiæ scriptoribus loquor) si Gallum vnum excipias modò, quantum Eroticorum cluit antiquissimum; contra receptissimam illam, ne dicam præiudicatam tam huius, quàm superioris sæculi opinionem, qua inter Tibulli ac Ouidij Natales nullum hactenus discrimen factum. in quo tantus Chronologorum error fuit, vt ante egressum ex ephebis Equitem istum Sulmonensem haud ætate prouecta atque adultus modò, verùm & iusto quoque militiæ sacramento auctoratus pro acri & strenuo ad legionē bellatore laudatus fuerit Tibullus noster: donis insuper mili-*

militaribus virtutis ergò ab Imperatore suo meritus tohonestari. Id argumentis ac rationibus multò euidentissimis firmatum, ad forcillandam suppositiciÿ illius Pentametri fidem scilicet, cuius de Ouidiano penu Tibullo condonati communio omnes ad vnũ Antiquarios nostros frustrà ac falsos habuerat anteà. Eam in rem Horatiana auctoritas ad partes adducta, etiam Ouidiÿ, nusquam inter æquales, sed verò vbique inter superioris ætatis Poëtas Albium Tibullum recensere visi. Gallum solido, quàm aliÿ volunt, sexennio grandiorẽ, hoc est, nõ ternos, sed octonos annos supra quadragesimũ natum fuisse, quũ à communis lucis vsura sese abiudicaret. Eius Memphitici Regni procurationem, per quadriennium vnum continuatam modò, non in annum V. C. DCCXXI. *verùm potius* DCCXXIV. *incurrisse, præter mentem Interpretis Horatiani. Lilianæ frustrationis castigatio à Dionis verbis minus cautè & cogitatè perpensis (vt apparet) nata. Mæcenatem annum vnum modò aut alterum Horatio superuixisse, funúsq; adeò Poëtæ sui lugubri Epicedio prosequutum vnde illorum pariter hominũ denudatur inscitia, qui vitam Satyrici huius supra quartum ac sexagesimum annum producere conati. De Propertiani tum obitus, tum Natalis anno coniectura. Tibullum eadem ferè tempestate, qua Maronem fatis concessisse, oculato quoque Marsi testimonio probatũ, & quidem quadrage-*

drage-

dragenario maiorem: nimisq́; frustra esse eos, quibus in ipso iuuenilitatis flore exstinctum atque ante diem properato funere elatũ placet, cùm Horatiano iudicio, tum indubitata Tibulli ipsius confessione argutis conuictisq́;. Iuuenum, siue adeò Iuniorum appellatione insignitos iam inde à Regiis temporibus quorum ætas annum nondum XLVI. *supergressa. neque alia ratione Iuuenem quoque Tibullũ à Marso perhibitũ videri. Odam Horatianam Albiano nomini inscriptam ad alium neminem, quàm ad Elegiographum nostrum pertinere: neque eos audiendos, qui nescio quem Tibulli auum nobis consomniarunt: multò minus Crinitum, qui Poëtæ huius familiarem Propertium faciat, quo argumento inductus, nescio. Alia quædam monet haud vulgaria.*

Tempus esse iampridem videtur, vt de Tibulli, deque primorum ac signiferûm aliquot felicissimi illius Octauiani sęculi Poëtarũ ętatibus vnum insuper etiamnum Caput coaceruemus, quod Præcidaneis in Tibullum nostris colophonẽ imponat denique. Sciendũ igitur Seuiris illis, quos in syntagmatis huiusce frõtispicio nominatim recẽsui singulos, omnibus ætate superiorẽ fuisse Corneliũ Gallum. quippe cuius Poëtæ Natales in C. Cassij. Vari, ac M. Licinij Luculli Consulatũ incidisse tum de Seruio, tum ex Eusebianis Chronicis cernimur, anno Vrbis cõditę DCXXCI. eo ipso scilicet,

licet, quo à Germanis duce Ariouisto occupatas Gallias, in Italia verò bellum Seruile à Spartaco conflatum, fidem Romani nobis faciunt Annales. Quem intra non totius quadriennij vertentis spatium Heroicus ille diuinissimi Maronis Genius consequutus, anno DCXXCIV. ipso inquam Iduum Octobrium die, M. Licinio Crasso, & Cn. Pompeio Magno Coss. Nec plus singulari lustro interposito exortus nobis Horatius, ad VI. Idus Decembr. L. Aurelio Cotta, L. Manlio Torquato supremum illum Magistratum gerentibus, anno nimirum DCXXCIX. biennio autem ante Augusti Cæsaris Natalem, & famosissimam illam L. Sergij Catilinæ coniurationem à M. Tullio Cicerone, & C. Antonio anni sexcentesimi nonagesimi primi Cõsulibus detectam pariter oppressamque. Atque vt hæcce omnia in confesso, ita diem annumque, quo Sex. Propertio lucis huius tuendæ copia data, vsque ampliare porrò, & velut in suspenso habere cogimur. suspicari tamen possumus haud inani vtique aut languidæ fidei coniectura, eum ipse anno post plus minus octauo, nonóne, an decimo?

Vitales hausisse auras ac lumina prima.

Argumentum, quod dico, nullum sanè aliud, quàm Poëtæ ipsius indicium habemus; apostrophen istam scilicet, qua ex persona Hori illius Babylo-

bylonij idem ſemet ipſus affatur postremo demùm Elegiarum ſuarum volumine:

Oſſaq; legiſti, non illa ætate legenda,
Patris, & in tenues cogeris ipſe Lares.
Nam, tua quum multi verſarent rura iuuenci,
Abſtulit excultas pertica triſtis opes.
Mox, vbi bulla rudi demiſſa eſt aurea collo,
Matris & ante Deos libera ſumta toga;
Tum tibi pauca ſuo de carmine dictat Apollo,
Et vetat inſano verba tonare foro.

Ecce vt ſtatim, aut non multò certè poſt acerbiſſimam illam Octauianæ Perticæ metationem, municipaliumque agrorum (quos ſubinde à Philippenſi bello veteranis in Italiam reductis aſsignandos diſpartiendosque de communis Triumuiratus ſententia ad ſe receperat Auguſtus Cæſar) ... tratam iniquiſsimè diuiſionem, Prætextam depoſitam ſibi, vicemque eius Virilem Togam aſſumtam, aureæq. Bullæ ornamenta Dîs Penatibus ex more maiorum ſuſpenſa ac religiosè conſecrata, diſertis de ſemet verbis profiteatur Propertius noſter: vno poſt Naſonem editum anno ... cet (qui iam inde ab Vrbe primùm condita ... ingenteſimus porrò ac duodecimus numerareo ipſo inquam, quo Tiberium Imperatorem ... m prodidit Suetonius. Quam quidē Togam,

hariolari licet, Vmbrum illum XVII. demum ætatis anno accepisse:

Secli nempe sui morem atque exempla sequutum
Vergilij inprimis, Donato vt teste probare est.

Tametsi de Lipsio meo didicerim nuper, legitimum Tyrocinij diem apud Romanos annum XV. fuisse; atque exinde parectatos de ritu prisco in viros ex ephebis referri occœpisse primitus: nequequenquam ante XIV. annum vertentem ius porrò habuisse liberæ ac Puræ vestis sumendæ. A qua mente non nimium diuersa Vetus Horatij Commentator, qui pueros nobiles prætexta veste sub disciplina ad annum vsque decimum quintũ vsos, apertißimè agnoscit. Cuius instituti rationem quamobrem migrasse Callimachũ illum Romanum planißimè persuaserim mihi, faciunt ipsius verba suprà à nobis posita hoc exemplo:

Tum tibi pauca suo de carmine dictat Apollo,
Et vetat insano verba tonare foro.

Probabilius enim, vt Propertium septẽdecennem Genij atque ingenij maturitatem ad Elegiæ scriptitandæ studium contulisse opinemur, quàm vt vix penè etiam tum puberem, necdum pennis planè enatis scilicet, præcoci nimium ac temerario conatu Pegaseiam illam volaturam auspicatum comminiscamur,

Icari ritu, vitreo daturum
Nomina ponto:

que (vt cum Petronio dicam) cruda adhuc stu-
nō in Forum, sed verò in penitissima illa Cal-
nachi ac Philetæ nemora, præcipiti sanè, ne
erili dicam, impetu potius, quàm iudicio aut
ione suffultum propulisse. Quid enim? Aliter
Heroës illi, seu Græci, siue Latini vetustiores,
que nos hodie vix trioboli, imò vix semissis ver-
catores, quibus totū istud, quod Poëtari voca-
is, Scholasticū nescio quid, ac modò nō puero-
nænia; neq. pol aliud sanè, quàm nugarū atq.
ptiarū exoletus quidā ludus videtur. Præpo-
ri homunciones (nā quo potius nomine hone-
istos appellem, dubito) qui secretissima sacra-
imaque illa Musarum penetralia vnis puerulis
dò, vel nescio quibus de triuio Magistellis pa-
e, credi postulant sibi: in quorum aditu perten-
do grauissimos quondam, maturrimæque tum
tis, tum prudentiæ viros seque ac spes suas cor-
isse, irrito sæpe euentu comprobatū videmus.
opertius ergo non Ouidio modò, verum ipso
m (si Dîs placet) Tibullo antiquior. quorum
umque Hircio ac Pansa Coss. natum, vno ante
ceronem denatum anno scilicet, Vrbis verò
ditæ DCCXI. ipsis de se scribentibus fides com-
niter, & quasi præiudicio quodam habita vsq.

adhuc. Ac de Ouidio verum fateor, eumpse nimirum altero Quinquatrium die, qui quidem sextus post Idus Martias numeratur (vti primitus à Lipsio nostro ratio isthæc putata examussim rectissimè.)

Dias productum in luminis auras.

De Tibullo ne inducar, temporum obseruatio repugnat planissimè. Nam quid amabo absurdius, quàm eundem cum Sulmonensi illo annum Natalitium Quiriti assignare huic nostro? quem vtique ex relatu Elegiæ ipsius VII. apertissimè constet iam tum in re præsenti oculatū potius, quàm auritum testem fuisse, qua tempestate M. Valerius Messalla cognomento Coruinus Aquitanas gentes Proconsulari potestate præditus subiugarat. vnde Triumphus eidem meritò de victis Gallis ab Augusto quoque Cæsare citra inuidiam concessus. Ait enim Poëta ipsus de se, nec mentitur in gloriando:

Nō sine me est tibi partus honos: Tarbella Pyrene
Testis, & Oceani littora Sanctonici.

Quò etiā pertinebit vetus illa & quidē Italica Inscriptio, Tibullo ac nobis haud iniuriâ sanè à principe illo Scaligero cōmentata in Catalectis suis:

M. VALERIVS M. F. M. N. MESSALA
A. DCCXXVI. CORVINVS PROCOS.
EX GALLIA VII. K. APR

Nisi

isi si fortè Equitem nostrum adhuc prætexta-
m,necdum etiam ex ephebis plane, id est, statos
ierilis Tyrocinij annos egressum (Lipsianam
mputationem sequi me scito) haud quidem ca-
ra, sed verò Tabernaculū Messallæ sui pro cul-
tella officij caussa comitatū cauillemur. vt esset,
iò Proconsul (vt fit) conquiniscens incubitare
osset scilicet. Atqui haud stipendia modò (quæ
uidem ex prisco Romanæ militiæ more non nisi
cimum septimum annum supergressis legiti-
è primū ac sollenniter procedebant) Tibullum
sum fecisse, verum hercule donis etiam milita-
bus hoc ipso bello Aquitanico ob rem gnauè,
aud ductariè gestam ab Imperatore suo dona-
im ornatumq. insuper, fidem porrò abundè fe-
rit nobis vetus illa Vitæ Albianæ commemora-
o, calamo exaratæ, non typis inquio. cuius inibi
ustum quoque aliquantum nobis præbuit idem
le, quem dico, Imperator noster Musicus;

Nunc etiam Coruina ingens de stirpe propages
Scaligeris condignus auis & Cæsare patre.

.cce nunc alterum quoq. non minus vtique per-
iasibile ab Horatio argumentum, Poëtam hunc
ostrum ita I. Carminum lib. Oda IV. de Gly-
eres eius insolentia ac fastu amiciter sanè con-
olante:

Albi, ne doleas plus nimio memor

Immitis Glyceræ; neu miserabiles
Decantes Elegos, cur tibi iunior
Læsa præniteat fide.

Nam quî pote obsecro, vt Tibullus id ætatis Elegos istos miserabiles decantare potuerit, quem (si bene calculum ponimus) hoc temporis vix trilustrem ad summum, id est, quindecim annorum Poëtastrum fuisse comperiemur? Doceo ab ætate ipsius Horatij, qui proximo ab hoc volumine, tot tantisque interiectis Odarum struicibus, quadragenarium sese professurus primulùm, hacce ad suspiciosissimum Sodalem suum clementi sanè deprecatione: *Fuge suspicari,*

Cuius octauum properauit ætas
Claudere lustrum.

Vt enim biennij vnius vertentis spatium intercessisse demus modò, inter prioris illius, atque huius, quem postremùm laudauimus, Horatiani Carminum libri compositionem, effici tamen nullis argumentorum probationibus potest, vt grandæuitatem istiusmodi Poëtæ huic nostro Arithmeticorum exculcet quispiam, quæ vel Glyceræ malacissandæ pro tenellæ adeò ætatulæ captu opportuna satis; nedum vt Elegiæ aptè scribendæ tempestiua esse aut haberi potuerit. Huc tertiæ ab hac Odes insuper auctoritas si accedit, victoriam illam nobilem vereque Augustam, qua apud Actium

m collega Antonio & Cleopatra Ægypti Rebus de summa Imperij actum, ac debellatum nique, Cæsari congratulantis; vix erit, vt vel iodecim annos modò argutulo isti Glyceres aatorculo, adde Elegiarum cantori,

Vnde vnde, aut vllis rationibus extricemus.

quidem superiorem illam in vulgus receptam : Albianis Natalibus opinionem, ne hæresin cam, alere porrò obstinatè ac fouere pertenmus.

Atqui diuersum longè sonat Appula Pitho.

uò enim clausula illa iã laudata à nobis modò?

Cur tibi iunior

Læsa præniteat fide.

si, vt vel hinc saltem sic tanquam in speculo ibulli amatoribus diluceat, Poëtam eum alia re agis nulla æmulo ac riuali suo ab amica postpoum, quàm quòd alter iste plenus adhuc succi ac nguinis, viridiorque haud paulò ac neruosior, est, Veneriam ad palęstram valentior robustiorie; noster contrà maturioris æui indidemq. lanientior fortasse, quàm virosæ illi contemnificæie ac fastidij plenæ expediebat, haud obscurè opdò videretur. tantum abest, vt vel adolescentuis, *Vel adhuc florente iuuenta*

Feruidus, officium Dominæ suaq; arma probare
Possit Eques, genuumq; hac tempestate virorem.

B 5 Satin'

Satin' certum, ac tot testimoniis in vnum constipatis illustre factum denique Tibullum nihil minus, quàm Pansa Hircioque Coss. nasci potuisse? & Pentametrum illum:

Cùm cecidit fato Consul vterque pari.

ex Peligni vestiarij synthesibus Romano huic Elegiographo perperam ac præter omnem Chronologiæ fidem assutum? Certissimum vtique, & confirmat hariolationem nostrã idem Triumuir iste, quem dico Sulmonẽsis suffragio perpeti, vno Cornelio Gallo tantũ (cuius diẽ Genitalẽ in annum Vrbis DCXXCI. incurrisse, demonstrauimus iam anteà, sex minimùm ante Nasonem editum Lustris, id est, totis annis XXX.) Tibullum inter Elegiographos Latinos natu faciens posteriorem: haud quidem sibi modò, sed verò ipsi Propertio quoque hac ætatis prærogatiua disertè prælatum non semel: nusquam tamen euidentius, quàm libri Tristium v. Elegia x. quem locum, huicce proposito meo haud sanè disconducere videtur, totum porrò integrumque lecturis proponere, ad coniecturæ nostræ stabilimentum:

Temporis illius colui, fouiq; Poëtas:
Quotq; aderant vates, rebar adesse Deos.
Sæpe suas volucres legit mihi grandior æuo,
Quæq; nocet serpens, quæ iuuat herba, Macer.
Sæpe suo solitus recitare Propertius ignes,

Iure Sodalitij qui mihi iunctus erat.
Ponticus Heroö, Battus quoque clarus Iămbo
Dulcia conuictus membra fuere mei.
Et tenuit nostras numerosus Horatius aures,
Dum ferit Ausonia carmina culta lyra.
Vergilium vidi tantum: nec auara Tibullo
Tempus amicitiæ Fata dedere meæ.
Successor fuit hic tibi Galle, Propertius illi,
Quartus ab his serie temporis ipse fui,
Vtq; ego maiores, sic me coluere minores;
Notaq; non tardè facta Thalia mea est.

Vbi ritè ordineq́ue ordinem ab Ouidio conseruatum videmus, in eorum præsertim Poëtarũ commemoratione, quos tyro ipsus atque adulescentior Musarum candidatus modò,

Spectatos satis & donatos iam rude pridem,

quasi veteranos emeritis stipendiis, Romæ cognitos olim habuisset sibi: egregiis ingenij facinoribus potius, quàm effœti senij canitudine, vel caluitij nota venerabiles: quorum adultæ ac maturę glorię nouellus ipse veluti surculus succresceret. Quo in numero Eroticorum illum Poëtarum principem (Cornelium Gallum dico) desiderari, quid mirum verò, aut graue? quando is octauo supra quadragesimum ætatis anno (quoniam in cõiurationis suspicione apud Augustũ positus fuerat) sua sibimet manu condemnatum eliserit spiritum.

tum, quo quidem tempore ex ephebis primùm excesserat Naso. Quæ computatio eò presſius à nobis exiliusq. annales ad calculos reuocata, quòd in hac ipsa & vitæ & præfecturæ Cornelianæ terminatione Crinitû, Lilium, Cruquium, cæterosq. quantum est calculatores

Longius à vera videam ratione vagatos.

nemine non istorum sic quasi pro confesso adseuerante, Gallum nostrum matura iam inde ætate, anno nempe tertio & quadragesimo, gladio ius dixisse iactantiæ, ambitioni, atque insolentiæ suæ, hoc est, manu facta morte decretam aduorsum se Senatus damnationem in tempore præuenisse, vel potius ante tempus. Perperam (vti dictum est prius) imò verò cõtra compertissimã Romanæ historiæ fidem. quippe quem ex Fastorum Consularium subductione certo certius constet, anno post Aegyptiis denique, tum primùm Prouincialibus factis, cum Cæsariano imperio præfuisse. non quidem ab Vrbis conditæ (vti Horatiano Interpreti placet) anno DCCXXI. vsq. ad DCCXXIV. (intra quod annorum spatium Regni Memphitici summa adhuc penes Antonium & Cleopatram, vel ipsi quoque Augusto formidolosos. tantum abest, vt vel Cornelianæ Præfecturæ, vel Octauianis decretis per eam tempestatem locus aliquis in Aegypto esse potuerit, superstite etiam

tunc,

unc, imò dominante triumuiralis Imperij colle-
a) verùm hercule sub eiusdem, quem postremùm
ominauimus, anni exodium, vel potius anni
CCXXV. sequentis exordiũ: in vacuã scilicet Re-
iã impetũ faciente Octauio. quã solitis præsidiis
estitutam, & sine vindice, victoris impotentis li-
idini, hoc est, prædæ ac pœnæ expositam obitu
io reliquerat Antonius: mandandã porrò exinde
ũspectis ac præteritis Senatoribus) Equestris or-
inis homini, nouo huicce Foroiuliensi Procura-
ri, qui eampse nomine Cæsaris in Prouinciæ
rmam redactam per quadriennium vnum mo-
ò, nec id tamen totum, tractasse princeps atque
lministrasse creditur. Cuius quoniam & ætatis,
annorum quibus apud Niliacas gentes cùm pu-
ico imperio fuit, plus satis superque ratio à no-
s expensa ac disputata, quid prohibet eundem
na quoque opera à manifestæ calumniæ ignomi-
a, qua præter omnẽ meritũ suum à Lilio nescio
io Gyraldo indignissimè affectus, quantum qui-
m in me est, vindicare porrò atque defendere?
ec enim æquum esse arbitror, vt Poëta tantus,
mq. omnibus modis lepidus alienæ improbita-
atq. malitiæ piaculari ritu succidaneus fiat: vtq.
insontem expetant, quæ ab altero malignè, imò
rò iniuriosè patrata nobis cõmemorat Dio lib.
om. Hist. LIII. vbi postquã Cornelianũ nomẽ à

Valerio Largo, qui ſocius ei & cõuictor fuerat, ad Cæſarem per ſummam perfidiam, atque iniuſtitiam delatum poſteris prodidiſſet, ſubdit exempla nonnulla deniq., quæ ad ingeniũ & mores ingratiſſimi criminatoris propius penitiusq́ue percognoſcendos facere cumprimis viſa. è quibus illud nimis mehercule præ cæteris feſtiuũ ac memorabile de Proculeio: qui cùm aliquãdo accuſatori iſti: quẽ dico, Poëtæ noſtri euerſori, fortuitò obuiam factus eſſet, obiecta manu os & nares ipſe cõpreſſerit ſibi. iis qui ſecum erãt hoc quaſi ſigno innuere volens ſcilicet, parum tutum eſſe Largo præſente vel loqui, vel reſpirare. Itẽ alterũ de neſcio quo teſticulante, ac reſponſum Largi, quo palã ignorabilem ſe illi obiectum profeſſus fuerat antea, ſuperſtitibus arbitris in Tabellas publicas referente. Quæ certiſſima vtraq. malignantis, & quadruplatoris animi indicia, tanquã de ipſo Cornelio Gallo, non autem de criminatore eius Valerio Largo narrata, ex Dione porrò nobis obtrudit Lilius. Os hominis. at quid ſimile? quaſi verò inter Accuſatoris & Rei vocabula diſcrimen nullũ? At ego duo iſta non minus diſſidere inter ſe,

Frigida quàm calidis duco, atque humentia ſiccis.

Qua quidẽ in re vtrùmne incuriam Lilianã magis, an inſcitiã, an verò madidã memoriam potius demirer, neſcio. Sed nos, ſilicernij hui⁹ affaniis valere

:e iuſſis, ad Galli præfecturã denuò cõuortamur,
ii (id quod memorare occœperã modò) in hac
ouinciã ſua multorũ milliũ interuallis diſpret',
Ac procul Vrbe Remi, fallacis ad oſtia Nili,
iaſi extra terminos ſepoſitus, quid mirũ inquam,
Ouidio, Romæ per ea tẽpora degenti, pręſto eſſe
ó potuit; nedũ familiariter vti puero etiã tum in-
ſti quadragenarius? At verò de Horatio, item
:opertio, quibus per ætatẽ vti potuit, quorumq.
eò Muſicis recitationibus Romæ aliquãdiu ſeſe
ud ſanè indelectatũ ſignificat, diuerſa prorſus ac
ſpar ratio: è quibus alterius ſenecta (Horatij pu-
) quinquageſimũ ſeptimúmne, an nonũ annum
pergreſſi (quandò alij Iulo Antonio & Fabio
fricano Coſſ. alij autẽ C. Marcio Cenſorino, &
. Aſinio C. F. Gallo denatũ ipſum videri volunt)
tríceſimum vſque ſextum, vel quartum ſaltem
uidianę iuuentę Autumnũ pertinuit. Enim Ho-
tiano Interpreti auſcultes caue, vitã Poëtæ eius
iud paullò lõgius, imò ſupra annũ etiã quartum
ſexageſimũ producẽti. Quod an refutatu diffi-
le ſit, vel ipſum *Mæcenatẽ atauis Regibus editum*
terroga, condignũ illũ Horatiani Epicedij cõdi-
rẽ: cuius adeò Fragmentũ nos nuper in noſtro ad
enuſinũ illũ Cõmẽtariolo ex Iſidori Cẽtonibus
oductũ priſtino nitori reſtituimus tandẽ. vnde
rſpicuè, ac quaſi de plano dilucet Flacco alumno
& con-

& conuictori suo Cilnium Equitem superuixisse: verumque ac fatale nimis euenisse vaticinium illud, quo eundem patronum suum lamentantem Vates iste biformis consolatus fuerat iam antea, Oda XVII. libri septimi scribens scilicet:

Cur me querelis exanimas tuis?
Nec Diis amicum est, nec mihi, te prius
Obire, Mæcenas, mearum
Dulce decus columenq; rerum.
Superstes ergò, postumusq;
Tuscus Eques Calabro Poëta.

Neq. id tamen longum. quippe qui annis duobus modo post C. Marij Censorini, ac C. Asinij Galli emortualem Horatio Cōsulatum (qui annus conditæ Vrbis supra septingentesimū sextus ac quadragesimus cluit) Ti Nerone Cn. Pisone Coss. in Libitinę censum relatus denique, si quid Cassianæ fidei fidendum. De Propertiani verò obitus tempore parùm liquidò nobis explorata veritas: nisi quod credibiliter augurari possumus iuuenem ipsum posteaquàm Tibullo & Vergilio Poëtis pænè æqualibus, ac Cynthiæ delitiis suis (quæ amāti ratio est maxima) aliquantisper modò superstes vixisset, Orciuo porro thesauro traditum, etiam Horatij ac communis Mæcenatis mortem (quamuis haud paullò sanè minore natu, quàm illi) immiti atq. ante diem properato funere anticipasse.

Indicio

licio fuerint totq. ac tanta Propertij ipſius teſti-
onia, quibus vt viridiſſimo flore ephebus paſſim
velut in primis adhuc illis adoleſcētię fretis Eu-
i in morem æſtuabundus ſcilicet ab ſemetipſo
ingitur: nuſquā non à iuuenilitatis gratia Ve-
i ſuæ commendabilem facere ſtudens ac ſata-
is ſeſe. quam & Martialis inſuper auctoritate
nprobare facultas eſt nobis, ita lib. XIV. de hoc
o teſtantis:

Cynthia, facundi carmen iuuenile Propertî,
Accepit famam, nec minus ipſa dedit.

vt eſt, omnium, quos ſupra recēſuimus ſcilicet,
tauiani temporis Poëtarū funera Foroiulienſis
uitis cædes anteuertit. quippe quam A. V. C.
CXXIIX. non autem (proinde vt Criticis pla-
) DCCXXI V. eueniſſe, ſatis anteà iam nobis ex
ſſianæ Hiſtoriæ fide declaratum. eius inquam
oiulienſis, cui ſucceſſor in ſcribunda Elegia
manus hic noſter, paullò poſt Virgilij exceſ-
n & ipſe funeratus. Clarum id ex Epigramma-
quod Marſo Domitio adſcribitur:

Te quoque Virgilio comitem non æqua, Tibulle,
Mors iuuenem campos miſit ad Elyſios.

uod poſtremū de Tibulli ipſius ſentētia adum-
tum aptè in eiuſdem funeris laudationem con-
tit Epigrāmatarius iſte quē dico, Martiali vtiq.
n illaudatus. Sic enim Marſo anteà præiuerat

Poëta noster, quasi prædiuinans:

At me, quòd facilis tenero sum semper amori,
Ipsa Venus campos ducet ad Elysios.

Atqui Virgilium C. Sentio Saturnino, Sp. Lucretio Cinna Coss. paulam vitæ fecisse cognitum nobis ex Chronicorum scriptoribus: anno Vrbis nimirum DCCXXXV, intra quod spatiū, funestúmque illum Hircij cum Pansa Cōsulatum quatuor modò & viginti annos intercessisse reperiemus. quibus Consulibus si in oras luminis editus primùm Tibullus noster,

Non est, quod multa loquamur,
Nil intra est oleam, nil extrà est in nuce duri.

Quid enim aliud quæso relinquitur nobis, quàm vt ocellum illum Triumuiratus Erotici ante annum ætatis suæ XXV. ad plures sese penetrasse fateamur? contra tot tantasq́. rationes positas à nobis supra, & (in quo arx huius caussæ) locupletissimum illud Ouidij testimonium, quo Horatium, Propertiū, Virgilium ipsum, ac Tibullum denique, non quidem inter ἡλικιώτας vel συγχρόνους, hoc est, coæuos sibi, verùm hercule inter veteranos senioresq́ue ac præteritæ quasi ætatis Poëtas recensitos videmus. Vnde & Virgilium de facie modò cognitum habuisse testatur; Tibullum verò Fatorum auaritiam inuidisse sibi, quò minus in familiaritatem eius, *communia sacra colentis*, insinuare

finuare potuerit in tempore. credo, quãdoquidem Ouidio herbescente primulùm, eodem quo Virgilius (vti dictum est) anno, aut certè non nimiò post

Intempestiua consumtus morte Tibullus,
Atque Equiti præreptus Eques collega Poëta.

Neque ita intempestiuè tamen, vt non vel ad legitimam vsque mediæ ætatis plenitudinem eundem processisse persuaserim mihi. & eò quidem fidentius, quòd præter argumenta illa superiora, partim ab Inscriptione Veteri, Fastisque Consularibus: partim ab Horatio, & Ouidio nobis adeò vsque *Largiter, ac plena suppeditata manu*; etiam hic ipse Sulmonensis noster in Elegia illa verè Elegiaca, ne dicam, lachrymis Simonideis mœstiore, qua Collegæ eidem suo tantum non lessum lamẽtando facere visus, & quidem ex professo Albianæ vitæ summam colligens, de hac tanta obitus ipsius cruditate (illud, immaturitate, dicere volui) ne verbum quidem. quam profectò tacitam vti haberet, *Deûm* (opinor) *haud meruisset diuitias sibi.* haud magis vtique, quàm præmaturam illam Catulliani funeris præcocitatẽ, in eapse Elegia obiter quidem, sed tamẽ significãtissimè notatam his verbis:

Obuius huic (.s. Tibullo) *venies hedera iuuenilia cinctus*
Tempora, cum Caluo docte Catulle tuo.

Quibus subiicit deinceps è vestigio:

Tu quoque, si falsum est temerati crimen amici,
Sanguinis atque animæ prodige Galle tuæ:

vbi Gallum falso Maiestatis crimine à Valerio Largo (vt diximus) circumuentũ Ouidiano quoq. patrocinio defensitari videmus. Gallus proinde Tibulli ac Virgilij exsequias morte sua septennij vnius vertentis spacio anticipauit. quem quidem postremum (Maronem dico) haud dubiè quoque hoc loco nominaturus fuerat Naso, tanquam Tibulliani fati præcursorẽ, nisi is extra Eroticorum Poëtarum numerum (in quibus nomẽ suum Catullus, Caluus, Gallus, ac post hunc Tibullus noster legitimè iampridem professi) experientissimo huic Amoris cõsulto habitus iudicatusque, ad Heroicos potius Epicósque Poëtas ablegandus. Addatur hisce omnibus vel mantissæ loco insuper, honestissimum illud ipsius Flacci de Tibullo Elogium, quo eumpse haud indignum habuit, quem *Candidum Sermonum suorum Iudicem* palàm ac publicitus deprædicaret. Quæ iudicij maturitas à Thalete illo Venusino Poëtæ huic nostro cautè ac circumspectè tributa, an in rudem istam vicenarij adolescentis iuuenilitatem, vt is ad iudicium de tam elucubratis omnique ex parte politis Poëtæ quadragenarij scriptis serio faciundum, sententiamque liberè pronuntiandam, pro arbitro, vel

quasi

asi Censore adhibeatur scilicet, conuenire aut
:um vllum habere possit, illi viderint porrò,
ibus inter Tibulli atque Ouidij Natales nul-
m hactenus discrimen factum. A quo tempore
que ad M. Lollij & Q. Lepidi Consulatū (quo
:c ipsa ad Tibullum scripta sub eiusdem Episto-
um libri exodium disertè Flaccus ipse agnitu-
s est posteà) Fastorum enumerationem ritè in-
:uere qui volet, illum quidem (Horatium
quio)

Temporis id quater vndenos implesse Decembres,
bullum verò vix maiorem duobus ac viginti
nis fuisse planissimè est deprensurus. Huc bien-
ım prætereà si accedit, intra quod comitē quoq;
aronianæ Libitinæ Tibullum additum com-
onstrauimus prius, quid? an non idem ille, (vti
:tum est modò) ante quinti lustri vorsoriam ad
ımpos suos illos Elysios sine viatico commigras-
nuenietur,

Illuc, vnde negant redire quenquam?

ıod si quis, non dico verum, at saltem verisimi-
:sse, fidem vnquam fecerit nobis, eâdem operâ
:ro meridie tenebras esse, ipsi credo Lynceo est
:suasurus. Sed quid si ipsius Tibulli confessio-
m ad partes aduocemus insuper: ac ne ipsum
dem met æui sui granditatem (quam eidem as-
ıauimus supra) clam aut dissimulanter habere

 voluis-

voluiſſe, diſtinctè ac dilucidè doceamus, nónne cauſſa iſta perorata? Panegyricum eius, ſi vacat vel lubet, conſule, quo loco haud fortunas ſuas acciſas modò; ſed verò & iuuenilem quoq. illum vernæ ætatulæ florem penitus emarcuiſſe, ſeriò hercule ac dolenter apud patronum ſuum conqueritur his verbis: *Nam cura nouatur,*

Cùm memor acciſos ſemper dolor admonet annos.

Sed adulterinus ille (vt diximus) atque à mala manu Tibullo aſſutus Pentameter omne iſtud turbamentorum Chaos peperit Scholiaſtis. Neque verò eſt, quòd Marſicum Epigramma nobis obiectet quiſpiam, iuuenem Tibullum deceſſiſſe confirmans. haud magis vtique, quàm antiquum illud ac Salluſtio quoque frequentatum dicendi genus, quo C. Cæſarem in animoſa illa, ne ambitioſa dicam Pontificatus Maximi petitione Catulo competitori ſuo haud obſcurè prælatum, *Adoleſcentulum* vocat, qui ſex ac triginta annorum Candidatus cluebat. neque id ſine riuali tamen, ſcin' cuiuſmodi? ipſo inquam M. Tullio, qui Curionem, qui Craſſum, qui Ser. Sulpicium denique, annũ item triceſimum, & quod excurrit, ſupergreſſos, nunc *Iuuenes*, nunc *Adoleſcentes* appellitet. Compertum enim habeo, quàm & Adoleſcentiæ & Iuuenilitatis iſtius terminandæ liberi ne dicam exleges fuerint Romani illi veteres, ſollennẽ illam Seruîtullia-

lliani, vt opinor, Lustri rationem sequuti, qua
o. x. cap. xxIIx. ex Tuberone docet Gellius,
rimitus ab Rege illo institutum, vt *Iuniores* ad
nnum vsque xLvI. supraque eum annum *Senio-*
s appellarentur. Tibullus igitur, tametsi (vti ego
dico) circiter quadragenarius vita defunctus,
men ex Seruiani instituti ratione *Iuuenis* Marso
rhiberi potuit: neque in eo Latinitatis leges mi-
atæ. Quinimò vt ipsum quoq. Horatianis pro-
modum Natalibus supparem faciamus, hoc est,
nis quinis, priusquam moreretur, aut quaternis
tem etiam quadragenario maiorem, Romanus
allimachus subigit nos: quē duobus minimùm
istris, vel certè sesquilustro iuniorem fuisse o-
rtuit; siquidem is Elegiographo nostro Roma-
seruata temporum serie successor. qui ordo ipsi,
hoc sanè Poëmatis genere, & Ouidij hactenus,
omnium sæculorū suffragiis concessus. Ex qui-
stum vniuersis tum singulis illorum pariter er-
rem est denudare, qui Epistolam illam Horatia-
m Albiano nomini inscriptam non ad hunc,
i in manibus nobis est, verùm potius ad nescio
em auum eius pertinere somniant, cuius

Hic fuerit porro nomine req; Nepos.

que ego nunc me vna quoque ibidem traho,
i in exempli illius Satyrici enarratione:

Nonne vides, Albi vt malè viuat filius?

Scholiaſtarum priorum ſententiis ſuffragatus nuper, cenſuerim id ipſum in Poëtam hunc noſtrum à Satyrographo illo malignè nimis ac criminoſe detortum. qua in re quàm nauci non fuerim, nũc ſentio denique, poſteaquam ad veri inueſtigationem conuerſus ſerò quidem, ſed tamen ſeriò animum aduortere inſtiti tandem, Horatium de ſeſe id temporis puero familiarem ſerere ſermonem: cui parens ſuus exemplum iſtud Albianum, quo filium alieno opprobramento maximè à luxuriæ ac prodigalitatis vitio deterreret, inante poſuerit ſcilicet. Qua quidem tempeſtate, tantum abeſt, vt paternis maternisq́. bonis abligûritis ad inopiam iſtam redactus fuerit Tibullus noſter, vt ætatula ipſius id temporis non magis, quàm Horatiana huic vitio opportuna, aut vlli luxûriæ probro obnoxia per puerilitatis captum eſſe potuerit. niſi ſi tamen ea ratione prodigum fortaſſe dicamus,

Qua talos Aulum correptum à patre, nucesq́;
Ferre ſinu laxo, donare, & ludere, Vates
Idem alibi in Satyra ridentis imagine narrat.

Vt vt eſt, Ode certè illa libri Carminum prioris XXXIII. ſe non ad auum Tibulli, (quem quidem ego nullius ſanè coloris noui) verùm herculè ad ipſiſſimũ Elegiographum hunc noſtrum peculiariter pertinere ipſamet clamitat. quippe in qua Pho-

Pholoës etiam mentio occurrat tibi. eius inquam Pholoës, à qua Marathum delitias suas torqueri Elegia IX. libri I. idem grauissimè lamẽtatur quasi expostulans, eandemque, ne puerũ vsq. adeò formosulum ac delicatulũ nimia asperioris repulsæ indignitate peruicaciaq́. ac fastidiis suis perditum eat porrò, deprecatur sedulo. Non igitur Hirciani anni fœtus Albius noster, neque ea (vt cum Catullo dicam) genuum viriditate, quæ eidem illi à Crinito, Lilio, cæterisque Poëticarum ætatum Finitoribus assignata hactenus. Quorum subidissimas frustrationes flagellare non est meum: Criniti præsertim, qui inter Poëtę nostri familiares, & quidem intimos, nominatim etiam Propertium inculcet nobis; quum neque hic Tibulli, neque ille item Propertij, in tanta tamque benigna mutui faciundi opportunitate, aliquam vel tralatitiam saltem in scriptis suis mentionem vspiam fecisse inueniantur. æmulatione, opinor, studij communis, vel nescio qua ingeniorum dissimilitudine potius; qua factũ, vt alter alterũ contemtum præ se fortasse minore, quàm decebat, in pretio atque honore habuerit scilicet. Scitum enim Martialis est illud:

Qui volet ingenio cedere, rarus erit.

Quam item Horatio caussam fuisse suspicor, cur Propertiani nominis memoriam inuidioso car-

minum suorum silentio, vel dissimulatione certè præpostera suppresserit callidus. quem tamen propter Augustam illam Principis sui, &(quæ ratio maxima est) ipsius adeò Mæcenatis fauentiam; frequentemque, imò domesticam cum communi illo doctrinarum ac leporum omnium patrono consuetudinem, inuisum sanè,

Ignotúmue sibi non est habuisse putandus.

GERAR.

ERARTVS FALKENBVRGIVS NOVIOMAGVS IANO DOVSÆ NORDOVICI S. D.

Erius eruditiſſime Doûſa, Nonni Dionyſiaca, quæ tibi hinc diſcedenti promiſi, ad te mitto, n quidem mea negligentia, aut obliuione tui; quia nullos hîc intereà tabellarios reperire tui, qui iſtuc irẽt. Quare, ſi quid de Geldrica fi- ſiniſtri fuiſti ſuſpicatus, id velim animo eiicias : meque in illorum adſcribas numerum, qui i omnia, quæ tractas, quæue cogitas feliciter nire ex animo precantur. Feceris rem præſtan- ngenio tuo dignam, ſi interdũ locum aliquem ridiorem, qui in Nonno valde multi ſunt, La- is verſibus expreſſeris. ἀλλὰ τί σε σπεύδοντα αὐτὸν ὀτρυνῶ; Ex quo hinc diſceſſiſti, vix quic- ã accidit, vnde epiſtolæ argumentũ naſci poſſit, i quòd ſatis ſeuera in omnia bibliopolia fuerit ituta inquiſitio, & quòd quinq. ex tenuioribus rariis in carcerem ſint coniecti. Quantum in- telli-

telligo, ſtatuetur quid crudelius, ſi qui ſunt, in illos, qui libros vetitos tēpore tumultus diſtraxerũt. Allatus eſt & nuncius de morte Principis Condæi & Comitis Mongomberi. Dandelottum ferunt captum, & Amiralium accepto graui vulnere neſcio quò profugiſſe, toto exercitu ferè ad internecionem cæſo ac profligato. Giſelinus noſter nondum redierat, ſed Pulmanno nunciari iuſſit propediem ſe adfuturum. Pulmannus remittit tibi Petronium cum fenore, quem quando Plantino viſum erit recudere, fiet in eo honorifica tui mentio. intereà de Carmine illi præfigendo cogitabis. Hadrianum Iunium ſummum virum à me ſalutare nō grauaberis. Miſiſſem illi Nōni exemplar, niſi ſcirem illum habere. Siluius tua Poëmata nondum inchoauit. Vrgeto hominem per literas, nunquam alioqui editionem maturaturum. Memini te nobis, cum hic eſſes, ingenioſiſſimas quaſdam in Tibullum & Propertium lectiones & explicationes, prælegere, quas vt omnes in vino ſcripſi, ita nunc eas, vel te potius ipſum requiro. nam conſtitui vtrumque diligenter peruolutare tuo motus exemplo. Vale mi Douſa, & Falkenburgium tuum, cui vltrò nuper (quæ tua eſt humanitas) amicitiæ tuæ fores aperuiſti, amare perge. Becanus, Pulmannus, & Plantinus tibi ſalutem dicunt. Neſcire te nolui πεγνοτράκτως ἐκ τῆς

ὁμηρ

ὁμηρικῆς βατραχομυομαχίας habere rursum quod agant, vel, si mauis, rodant. Iterũ Vale. Raptim Antverpiæ. IV. Kal. April. CIↃ. IↃ. LXIX.

IANI DOVSÆ AD GER. FALKENBVRGIVM SENARII EX MERIS IAMBIS.

Horum proxima Epistola fit mentio.

I T A *vsque donet esse sobrio mihi,*
Bonumq́; dictet ex mea lubidine
Apollo carmen: ut fuit volup' mihi
Tuarum, amice, literarum amabili
Frui lepore, pessimaq́; crapulæ
Malum leuare: quam diebus his mihi
Tricongiana contulit benignitas.
Habere namque dum bene hospites volo
Meos. pedemq́; ferre cum Pholus iuuat,
Mero impotente vicit obrutum citò
Frequens amystis. hîc statim omne Bacchico
Mihi vapore dissilire sinciput;
Ità vt cerebrum habere mî puerperi
Iouis viderer, vsque donec auribus
Tuæ intulere se meis tabellulæ,
Mihi lepore quæ suo illicò grauem,

Quasi

Quaſi flabella diſpulere crapulam.
Refectus inde Falkenburge maximas
Grauiſsimaſq́; gratias ago tibi.
Neque hinc recuſo, ſi madere denuò
Euat lubido, quin identidem nouo
Styli lepore crapulam leues meam.
At interim valete, abeſte vos procul,
Et hinc abite maximam in malam crucem,
Moleſta turba, quotquot eſtis ô Pholi.

IANI DOVSÆ AD SVPERIOREM FALKENBVRGII EPISTOLAM RESPONSIO, IN QVA SVSPECTA ALIquot Tibulli, plura Propertij loca partim tentata; partim, quæ septuosiora videbãtur, aut illustrata aut explicita; nonnulla etiã vitij manifesta in melius (vti spero) nunc primùm correcta ac restituta.

NÆ tu homo es quantum viuit hominũ impetrabilissimus, cui satis nõ est, quod paupertinam bibliothecæ nostrę supellectilem augustissimo Nonni volumine, nullo beneficio meo prouocatus auxisti; nisi etiam Geldricæ insuper fidei mentione per causam iniecta tarditatis culpam depreceris, quã tibi non negligentia aliqua, vt scribis, aut obliuio mei, sed verò tabellariorum inopia obiecit. Atque, si vel leuissimam de te vnquã sinistrè nobis suspicandi occasionem præbuisses, tacerem. nunc autẽ cùm nihil à te factum habeam, quamobrem non prolixè omnia de te pollicear mihi, officium meum facere cogor, teq. pro nostrã familiaritate leniter & leuiter commonere, proletario isto, imò verò Palatino satisfactionis

genere

genere apud amicos, (hoc est, qui amici sunt, ita vti nomen possident) opus non esse. alioquin ego plus iustis de caussis personā hîc tuā assumere possim, meq́. expurgatum ire tibi, cui, quod tanto tempore promisi, reapse vt volui, atque vti debui, repræsentare videor oblitus. de carmine tibi nuncupando loquor. quod quidem, ædepol haud scio, an ope aliqua à Musis meis ignauissimis exculcare vel extūdere potuissem, nisi vberrimū ipsis natum ex re argumentū, & quidē in tēpore, literæ porrò subiecissent tuæ. Audis desidiæ excusationem. sed quid prohibet & Syluium in partē cōmunis culpę aduocare, qui de nugarū nostrarū Editione, quā maturare dixerat, nihil quicquam ex quo à vobis discessi, sperare nos iussit: quā si saltē vel affectam quoquomodo dedisset, nos etiam diligentia sua ad fidem tibi persoluendam fecisset alacriores, vt qui metuissemus non modò te diutius creditorē habere, sed verò & moram paratis prælorū operis obiectare, si Poëma Editioni appendendū, non tempori exhibuissemus. quod verū esse vt inducaris, mitto id ipsum tibi his Tabellis insitum insertūq́. Tu quicquid id est in bonā partem acceptum aure non tetrica exigere properabis, & vel Epigrammatū meorum, si tanti res videbitur, vel Syluarum libris adstrui curabis, vt tibi maximè concinnum erit. Argumentum, vt dixi, partim ex tabellarum

tuarum,

tuarum, partim ex intemperantiæ meæ occasione natũ ſcito, quam mihi literæ iſtę tuę delenifica ſua allocutione tanquã flabello quodã cõmodè allatæ diſcuſſerũt. diſcuſſit & Dionyſiacon ſuorũ lectione Nõnus tuus; quo nomine gratias, in aliquo ſi poſſem, hoc eſt, hoſtimentũ par pari, meritò vtiq. ac lubẽtiſsimè referre me cuperẽ tibi. Quod poſſum tamẽ, gratias ago, & quidem ingentes: teq. oro ne male habeat, quòd meam tibi de locorũ quorundã magis in eo Poëta inſigniũ verſione, operá quam exigis, polliceri nequeo. libenter & hîc quoq. morẽ geſturus tibi; ſi ea in me ingenij, ſiue adeò Poëticæ induſtrię vigeret indoles, quantam vel tu eſſe falſo profectò exiſtimas, vel ipſe mihi nequicquã exopto. quanquã & meapte figlina contentus, in opus alienũ ire nolo, potiusq. id omne doctis exequendũ relinquo, atq. inprimis tibi, qui interpres es prorſus hanc ad rẽ vnicus, adeòq. ad Dionyſiaca iſta omnẽ iampridẽ aciem inſtructã habes. vt qui Nonnũ totum diligentiſsimè à te caſtigatum primitus doctiſsimis inſuper Scholiis adpenſis illuſtraſti. Quare aut ipſe Poëtam illum interpretandum ſuſcipias, aut alterũ huicce negotio idoneiorem præfulcias neceſſe erit. Nam de me, vt dixi, temerè nihil hîc quicquã Falkenburgio meo præſtare auſim, memor illius peruolgati: *Ne ſutor vltra crepidam*. Porrò ad Petronium quod attinet,

gratulor nobis aliquod fuisse opellę illius pretium. ità eum pulcrè mihi & quidē cum fœnore remisit Pulmannus tuus, vt nihil iam vltrà ipsi ad summū felicitatis cumulum deesse existimem, præter typos Plantini nostri & Gallicanum Memmianæ Bibliothecę exemplar, quod vtinam Pithoêus nobis inuidere abstineat diutius. Interim de carmine illi, vti postulas, præfigendo operā dabimus, ne editionē moretur. Hadrianum Iunium nostrum quis nam terrarū angulus habeat, ignoro. Eum, si quidem hîc apparuerit, & salute, & gratissimo nūcio tuo primus, vti spero, impertiam. Quòd verò sedulò me cohortaris, vt Siluium per scriptas literas vrgeam, ne longius nugarum nostrarū editionem protollat, sed eam quantum potest maturet, currentē (vt aiunt) incitas. & certè cum eo homine iamdudum pluribus verbis malis per literas interpretes expostulassem, si modò tabelliones ad manum fuissent. Quod vt tibi etiam verisimile fiat, mitto vna opera tabellas ad eundē meas in huncce fasciculum coniectas, quibus ipsum officij sui, quod quidē prorsus oblitus videtur, obiter commonefacio. Scripsi eadem de re non ita pridem fusè & copiosè ad Giselinum nostrum, quem huic prouinciæ tanquam Herculem quendā præfeceram. verùm is nihil etiam dum, quod sciam, respōdit; nisi si tabellæ fortè in itinere perierint. quod

Calli-

Callipedum istorum incuria sæpius mehercule quàm vellem nobis Epistolarum scriptoribus cõtingit. Eum itaque, si istic fuerit, meis verbis compellare atq. identidẽ porrò reflagitare poteris, vt quod eius fidei & fiduciæ potißimùm mandatum atq. concreditum est, in eo exequendo morã nullam interponat, si modò is fidem de editione præstitam liberare postulet sese. Habes quæ tibi rescribenda duxi. Reliquum est, vt ad meas in Tibullum & Propertiũ obseruationes me cõferam, quæ tametsi nauci non sunt, &, vt paucis dicam, vino tantum inscribi dignæ, tamen quũ tibi morem nõ gerere maxima sanè religio sit mihi, committere nolui, vt coniecturas meas potius, quàm coniectorẽ ipsum desiderares. Vt ergo Tibullum primo si quasi saltuatim expediamus, scias velim in Poëta eo pauca admodũ eaque non nimium laboriosè à nobis animaduersa esse. in quibus illud in primis se offert libro 1. Eleg. 1.

Nam veneror, seu stipes habet desertus in agris,
Seu vetus in triuio florida serta lapis.

Cuius ritus planißima enarratio ab Halicarnassæo petenda, ità lib. II. scriptitante: Θεούς τε γὰρ ἡγοῦνται τοὺς τέρμονας, καὶ θύουσιν αὐτοῖς ἔτι τῶν μὲν ἐμψύχων οὐδέν. οὐ γὰρ ὅσιον αἱμάττειν τοὺς λίθους. πελάνους δὲ δήμητρας (.i. liba Cerealia) καὶ ἄλλας τινὰς καρπῶν ἀπαρχάς. Victimarum proinde & sangu-

nis expers Terminus. quæ sententia etiam Plutarchum auctorem habet, adductis insuper rationibus, cur huic Deo Sacra incruenta potissimum atque ab omni cæde libera rite quotannis peragi præceperit Numa. At si quis etiam animato rem diuinam Termino fieri posse pertenderit, næ ego cũ illo pignus haud ausim dare. quippe qui & Horatianam & Ouidianã auctoritatẽ non minoris, quàm Plutarchi, aut etiã Dionysij ipsius hac quidẽ in re faciundam putẽ. è quibus alter ille ita nobis præit libro II. Fastor. quo loco ex professo hoc Terminalis sacrificij genus exsequitur his verbis:

Spargitur & caeso communis Terminus agno;
Nec queritur, lactens cùm sibi porca datur.

Et mox:

Illic lanigeri pecoris tibi Termine fibris
Sacra videt fieri sextus ab vrbe lapis.

Horatius autem:

Vel agna festis caesa Terminalibus:
Vel hadus ereptus lupo.

Addatur his insuper omnibus à Prudentio haud sublestæ fidei testimonium: *Et lapis illic*
Si stetit antiquus, quem cingere sueuerat error
Fasciolis aut gallina pulmone rigare:

Item ab eodem alterum quoque:

Verris cruore scripta saxa spargere.

Eleg. II. *Illa docet furtim molli decedere lecto.*

Ego

Ego Statiani codicis fide inductus, in quo disertim legitur, *Discedere*, reponendum hariolor *Descendere*. *Furtim* itaque *descendere*, nihil aliud fuerit hoc loco, quàm ἠρεμὰ καὶ κτύπου χωρὶς pedes de lecto deducere, *insonumq;* (vt cum Apuleio hoc dicam) vestigium ponere, ne videlicet maritus tremuli lecti argutatione somno excitus, quid rei vxor cum potiore adulterio agat, fieri percipiat tandem. Sequitur paulò post:

Nec sinit, occurrat quisquam qui corpora ferro
Vulneret, aut rapta præmia veste petat.

Quo loco à me aliquãdo ex Nonio obseruatum commemini, *Prædones nocturnos*, *Præmiatores* vocitatos antiquitus. neq. aliò Poëtam procul dubio respexisse, quùm *Præmium petere* dixit.

Adpingam & tertium ex Elegia eadem:

Et mea nunc pœnas impia lingua luit?

Ego semper vsq. adhuc legendũ putaui, & nunc etiam puto, *Luat:* idq. sine interrogatione. quam coniecturã meam confirmat & Statius: nullo tamen sensu. Nam & interrogationis notam retinuit, & cõfirmatiuæ particulæ, *Et*, loco, perperàm substituit *Vt:* quod quale sit, necdum in mentem venire potuit mihi: qui omnẽ loci huiusce cõstructionem ex iis, quæ statim porrò insequuntur, petendam autumo. vt significet Poëta: Si vnquã Veneris numen per iracundiam fortè, (quæ amanti-

bus vtiq. familiaris vel dicto modò, hoc est, leuiore aliquo conuicio læsisse temere argui possit, se causam haud dicere, quin illicò illi meritas impietatis pœnas lingua sua ob maledictum persoluat. innuēs, nihil se tale ne iustissima quidem ob Eroticas iniurias indignatione prouocatū, ingratissimisq. contumeliis lacessitum per ætatis impotentiam vel tralaticiè saltem, vllo vnquam tempore admisisse. In tertia Elegia est:

Cuncta dabāt reditū, tamen est deterrita nunquā
Quin fleret, nostras respiceretq; vias.

Sed quid sibi vult obsecro, *Deterrita*? Ego nil aliud hoc loco significari existimo, quàm, *Terrore leuata.* neq. enim video quid obstet, quò minus eandem in huius singularis verbi cōpositione vim præpositio, *De*, habeat, quam in aliis, item in vocibus, *Deiuuare* ac *Degelare*, etiamnū obtinet. Dicit ergo Tibullus: Etsi Deorum oracula per sortes data Deliæ optata omnia de reditu suo promitterent (hoc enim, *Dabant*, est) illam tamē ominibus nullis, quamuis certissimis deterreri vnquam potuisse, hoc est, terrore & metu, quo de Poëtæ amatoris sui reditu anxiè nimis solicita erat, exsolui porrò, adeoq. animi securam reddi, quin abeūtem identidē verissimis lacrymis prosecuta respectaret.

O res sollicitì plena timoris amor.

Eleg. VI. *Iā mihi tendūtur casses, iam Delia furtim*

Ne-

Nescio quem tacita callida nocte fouet.

Argutè. Etenim ad commune illud amoribus Tibullianis cum Delia .i. Diana cognomentum allusum: quæ Dea venandi studio præesse credita antiquitus: ad quam rem plagis cassibusque cumprimis opus,

Ad colles saltusq; indagine reticulata
Cingendos, canibusq; in retia compellendas
Et clamore feras.

Qua de re consulenda Elegia libri IV. ex Sulpitiæ persona ad Cherinthum amatorem suum directa. cui initium est:

Parce meo iuueni, &c. Habes mox ibidem:

Neue cubet laxo pectus aperta sinu.

Ne fiat illud scilicet, quod apud Ouidium quondam euenisse sibi Helenæ commemorat Paris:

Prodita sunt (memini) tunica tua pectora laxa,
Atque oculis aditum nuda dedere meis:
Pectora vel puris niuibus, vel lacte, tuoq;
Complexo matrem candidiora Ioue:
Dum stupeo visis (nam pocula forte tenebam)
Tortilis à digitis excidit ansa meis.

In eadem Elegia raræ cuiusdam elegantiæ versus est vocabulo *Adducit*, de matre lena loquens:

Hac mihi te adducit tenebris, &c.

Quam lectionem cur Statius mutarit, non video.

 deo.

deo. quùm *Adducere* propriè sit, puellam alicui conciliare, vt quidem loquitur Petronius noster. vnde etiam *Adductrices*, pro stupri sequestris, siue adeò conciliatricibus vetustatem posuisse crepiderim.

Elegia VII.

Et capite & collo mollia serta gerat.

Ex more & disciplina tam Latinis, quàm Græcis antiquitus vsurpata. Lucretius lib. IV.

Tum caput atq. humeros plexis redimire corollis,
Floribus & foliis lasciuia læta iuuebat.

Item III.

Hoc etiam faciunt, vbi discubuere, tenentq;
Pocula sæpe homines & inumbrant ora coronis.

Adde ab Horatio Sat. III. lib. II. de Polemone mutato: *Potus vt ille*
Dicitur ex collo furtim carpsisse coronas,
Postquam est impransi correptus voce magistri.

Item ab Ouidio ex II. Fastor.

Ecce nurum Regis, fusis per colla coronis,
Inueniunt posito peruigilare mero.

In x. & vltima huiusce libri Elegia ita porrò scribens:

At nobis ærata Lares depellite tela.

dubium mihi non est, quin *Hostilios Lares* speciatim designet, quibus immolabant Romani, quòd ab iis hostes arceri putabant. Auctor Festus.

ad

ad quos etiam Propertius visus respexisse, quùm scribit:

Hannibalemq; Lares Romana cæde fuganteis.

Atqui hoc ipsum non *Laribus* hisce *Hostilius*, sed verò *Herculi Tutano* attribuit Varro bellissimis Senariolis illis:

Noctu Hannibalus quùm (lego, *quòd*) *fugaui exercitum,*
Tutanus hoc, Tutanus Romæ nuncupor.
Hac propter omnes, qui laborant, inuocant.

in quo postremo etiam versu pronomen desiderari suspicor: idque post priorem dictionem illam ponendum hoc quidem modo & ordine:

Hac propter me omnes, qui laborant, inuocant.

Quòd fugaui.i. quia, siue quoniam fugaui: *Tutanus hoc*, .i. eò vel ideò Tutani cognomentum inditum à Romanis est mihi.

Ibid. *Sit lacrymas mouisse satis. quater ille beatus,*
Quo tenera irato flere puella potest.

Hoc enim amoris (veri, haud simulati dico) certissimum atque euidentissimũ argumentum. Nam nisi perditè efflictimque flagraret misera, animi ægra, amore saucia, susdeque ferret furiosas amatoris sui æmulationes impotentiamque ac iracundiam: & quasi oculis pumiceis (quo ægrè etiã illi faciat magis præsertim irato) siccocula esse porrò ac videri pertenderet: neque sicuti est apud

Plautum) lacrymam exorare posset, vnam modò vti exspuerent scilicet.

In Elegia I. libri II. Ambaruale sacrificium descripturus ante omnia sibi & sociis incolumitatem, bonamque adeò valetudinem comprecatur, his verbis: *Quisquis adest, valeat, &c.* hoc est, benè ac bellè habeat sese, sospesque ac validus vitam procudat porrò: vt quidem ego interpretor; si seorsum tamen à Becano, summo viro, per te sentire liceat mihi, qui, *Faueat*, mauult. Et tamen à me quoque Ouidius facit, libro Fastorum IV. ita Tibullo nostro succentans scilicet:

Pelle procul morbos, valeant hominesq; gregesq;,
Et valeant vigiles prouida turba, canes.

Ibid. *Soluite vincla iugis: nunc ad præsepia debent*
Plena coronato stare boues capite.

Interpretandum ex Dionysio Halicarnassæo ita porrò nobis repræsentante hunc morem:

Ἀπέδειξαν δὲ καὶ Ποσειδῶνι τέμενος ἵππιοι, καὶ τὴν ἑορτὴν ἱπποκράτεια μὲν παρ' Ἀρκάδων, Κωνσυάλια δ' ὑπὸ Ῥωμαίων λεγόμενα κατεστήσαντο, ἐν ᾗ παρὰ Ῥωμαίοις ἐξ ἔθους ἐλινύουσιν ἔργων ἵπποι καὶ ὀρεῖς, καὶ στέφονται τὰς κεφαλὰς ἄνθεσι.

Quod porrò legitur Elegia eapse media:

Et satur arenti primum est modulatus auena,
Carmen vt ornatos diceret ante Deos.

Réfe-

Referendum ad Plautinum illud:

Larem corona nostrum decorari volo.

Ornatos enim nihil aliud, quàm coronatos ac mollibus floreisque sertis redimitos, ex ritu superstitionis antiquæ.

Elegia porrò eiusdem libri III. quòd scribit Tibullus, nihil intonsas comas Apollini profuisse, quò minus tauros Admeti formosus pasceret, mirum alicui haud iniuria videri possit, nisi idem sciat, probeque anteà compertum ac prouisum habeat sibi, bubulcos atque vpiliones eius sæculi tonsos scilicet incomtoq. ac inornato capillitio fuisse, vtpote genus hominum agreste deforme, ruríque inter armenta eductum perpetim. id quod ex Martiali nostro perspicuè planum, ita lib. X. scribente:

Præsta de grege sordidaq; villa
Tonsos, horridulos, rudes, pusillos
Hircosi mihi filios subulci.

Constat enim veteres tam Romanos, quàm Græcos (vrbanos, haud agrestes dico) maximè semper περὶ καλὴν (vt Aristæneti more loquar) ἀγλαΐζεσθαι τὴν κόμην solitos. neque id adeò mirandum, quùm *summum*, teste omnium elegantiarum Arbitro, *forma decus capilli.*

Elegia deinceps V. præsagia prodigiaq. belli ciuilis prænuncia continet, de quibus singulatim

Auctor

Auctor de Prodigiis consulendus. Cæterùm quòd inter alia hoc quoque commemorat Tibullus nobis:

Fataq́; vocales præmonuisse boues.

eò pertinet, quod Eusebius refert; Bouem sub C. Cæsaris mortem in suburbano loquutum, frustrà se vrgeri, quippe non frumenta, sed verò homines, hoc est, estores breui oppidò defuturos. tantas cadauerum struices, tamq. immanes fore aceruos scilicet. Ne longum faciam, vnum etiam Tibulli locum adscribam, qui est in carmine ad Messallam. is ad hunc modum in libris formulariis hodie publicatus exstat:

Nam mihi cùm magnis opibus domus alta niteret
Cûi fuerant flaui ditantes ordine sulci,
Horrea fœcundis indeficientia mensis, &c.

Ego secundo versu non, *Ditantes*, quod nihili verbum est, hoc quidem loco, sed *Distantes*, reponendum præstare ausim. quod quale sit explicat nobis vnicus ille *Romanæ fidicen lyræ*, quum scribit:

Est, vt viro vir latius ordinet
Arbusta sulcis, &c.

Et tamen Lucretius lib. II. *Largifica stipe ditantes.* consimiliter eloquutus videri potest. Nisi si quis fortè: *Ditantes horrea sulci*: rescribere se malit. cui lectioni adstipulabitur iterationis eius venu-
stas,

ſtas, quæ in repetitione verbi *Horrea* initio porrò verſus inſequentis comparet. *Niteret* verò hoc loco haud tralatitiè accipiendum, ſed eapſe metaphora illa, qua in Plauto ſcriptum videmus:

Pro re nitorem, & gloriam pro copia, &c.

Item Horatio:

Res vbi magna nitet domino ſene.

Vnam etiam ſententiam apponam inſuper, cuius acumen huic ipſi quoque, Horatio inquam, haud indignum viſum, quo Satyram ornaret ſuam. Sic enim ille:

Exilis domus eſt, cui non & multa ſuperſunt,
Et dominum fallunt, & proſunt furibus.

At Tibullus noſter de ſemetipſo quàm conſimiliter!

Et domino ſatis, & nimium furiq; lupoq;.

Et hæc in Tibullum pro tempore inquiſiſſe ſufficiat nobis, quorum nonnulla etiam Victori noſtro, quum hîc apud nos eſſet, prælegiſſe commemini. Nunc reliquum quod reſtat, volo perſoluere, de Propertio loquor, in quo gaudeo mihi à Gul. Cantero relictum eſſe, quod eius quondam Poëtæ ſtudioſis atque in primis tibi, qui id ipſum ſedulò à me iure prius tuo exigere viſus, lubenter hercule ac meritò imputare gratificarique poſſim. Nam omnibus amicis (vt ille ait) quod

mihi

mihi est, cupio esse idem. Proinde in rem præsentem aliquando vt veniamus, sciendum est, in eo Poëta plæraque fere eiusmodi esse, vt aliud in recessu habeant, aliud verò primore fronte ostendant. quale est illud Elegiæ I.

Et labor in magicis sacra piare focis.

Etenim τὸ *Sacra*, vmbras & Manes defunctorum interpretor, quos, vt religiosè Flaccus prædicat, *Libitina sacrauit*. pro quo tamen meum non esset, vt temere sponderem, nisi Propertius in principio libri III. Genium Philetæ inuocans sibi, huius verbi sui sensum ipse nobis aperuisset his verbis:

Callimachi Manes, & Coi sacra Phileta.

Quis enim non videt, τὸ *Sacra*, hoc loco pro Manibus & vmbra Philetæ accipiendum esse? quam sibi exoptat non difficilem euenire Poëta. neque aliò profectò vetus ac Romana illa monumentorum inscriptio trahenda,

DIVIS MANIBVS SACRVM.

In versu Elegiæ III. quum scribit:

Osculaq; admota sumere & arma manu,

Inguinis haud dubiè (vt Martialis mei phrasi vtar) *arma* intelligit. Sic & ipse Propertius infrà:

Dulcia quam nobis concitet arma Venus.

ad quæ etiam *Admotam manum* pertinere autumo;

mo, non ad Oſcula. idque ex Ouidianæ auctoritatis diſciplina maximè. verbi gratia:

Hanc etiam non eſt mea dedignata puella
Molliter admota ſollicitare manu.

Hoc propterea appono, quòd ſenſum eius videam temere nuper à viro doctiſſimo ſolicitatum.

In eadem Elegia verſum illum:

Omniaq; ingrato largibar munera ſomno, &c.

ex Catullo emendandum cenſeo, hoc modo:

Omnia quæ ingrato, &c. qui eodem Hemiſtichio in Epigrammatibus vſus exempli cauſa:

Omnia quæ ingratæ perierunt credita menti.

In Elegia porrò quinta:

At tibi curarum millia quanta dabit?

eodem modo dictum videtur, quo illud:

Sexcenta tanta reddam. ſi viuo, tibi.

& ſexcenta huic pariſſima in Plauto.

Verſus Elegiæ ſeptimæ eſt:

Quod nolim noſtros euiolâſſe Deos.

Quo loco *Noſtros Deos*, Amores noſtros interpretor, hoc eſt, amicam meã. Neq. enim Propertius, qui furioſæ æmulationis, .i. zelotypiæ plenus erat, ita vt vel Iouem ipſum riualem ferre grauaretur, (quod & ipſemet alibi de ſe fatetur) Cynthiam credo ſuam à Pontico amari aut exerceri

ceri volebat. Eodem locutionis genere vſus & Ouidius, vbi ſcribit:

Et dicam: Noſtros aduehit illa Deos.

Nam & ibi de ſola Corinna ſua equo ligneo per vias cæruleas deſubito ſibi aduecta commentatur ſecum.

In Elegiæ II x. verſu:

Et ſine me dulcia regna negat.

Canterus *Ditia* mauult, & τὸ *Negat*, interpretatur *Recuſat*. Promtè quidem ille: cæterum mihi plus ſatisfacit, *Dulcia*; vt ſit ſenſus: *Cynthia ſine me negat dulcia regna*, ſ. eſſe dulcia, aut placere ſibi: quomodò & Tibull. lib. III.

Nec me regna iuuent, &c.

in Elegia x. *Effecto bono* legitur. in quo enucleando an interpretum quiſpiam boni effectus compos euaſerit, neſcio, hactenus quidem. Ego certè poſtremàm literam in voce *Effecto* inducendã opinor, verſumq́ue hoc modo reſcribillandum:

Hoc magis effectu ſæpe fruare bono.

Nam & infrà libro quoque III. eandem vſurpat phraſin, ſecum & cum animo ſuo de Tabulis amiſſis inſolabiliter conquerens:

Semper & effectus promeruere bonos.

Elegia XVI. hunc verſum habet:

Semper & excluſis ſigna iacere faces.

Mihi verò impenſius placet: *Excluſi*. ſ. amatoris.

In

In Elegia XVII.

Si quando vestras labens Amor attigit vndas.

Labens pro nauigans positum videtur, ratione Poëtis non inusitata: quando & ipse alibi hic noster quoque:

Atque tua labens nauita fleret aqua.

In Elegia XX.

Cuius vt accensæ Dryades candore puellæ.

τὸ *Cuius*, alij ad Hylam, ego ad Hylæ humerum, cuius mentio antecesserat, referendum opinor. Tuus sit arbitratus, Falkēburgi doctissime, vtrum porrò malis deligendi.

In ea quæ proximè hanc sequitur Elegia Galli in montibus Etruscis cæsi est προσωποποιΐα, ab aliquo commilitonum tantæ cladi superstite serio petentis, vt sorori de sua morte nuncium perferat, quo illa accepto ossa mox lecta in Vrbem referre, cineresque fictili vrna conditos terræ porrò mandare possit, ex veterum consuetudine. cuius hercule ego fiducia fretus in vltimo versu lectitandum pronuncio:

Et quacunque super dispersa inuenerit ossa
Montibus Hetruscis, hæc sciat esse mea.

non *Quicunque*, vti perperam in nostris exemplaribus legitur, præsertim cùm omne hoc negotium ad vnam modo Galli sororem, non etiam

ad ignotos attineat. Quis enim operá quæso alienis ossibus legendis gratuito insumere se postulet?

Libri II. Eleg. IV.

Ambulat, & subito mirantur funus amici.

.i. sicuti ego expono, eum funus esse, hoc est, funeri acerbo traditum, redactumque quasi in fauillas & cinerem. Quæ phrasis à Propertio aliena sanè haud fuerit, tametsi in diuersa sententia Cantherum nostrum deditum animaduerto.

In VII. Elegia ita porro ad Cynthiam sermonem conuertit suum:

Ah, mea tum quales caneret tibi Cynthia cantus
Tibia, funesta tristior illa tuba!

Ad quem morem respexit etiam Horatius, vnicus pol huiusdem loci interpres: vbi Asterien officij sui admonet his verbis:

Prima nocte domum claude, nec in vias
Sub cantu querulæ despice tibiæ.

Galli, *vng aubade*, vocant.

In Eleg. XXV. *Quid*, lego, non vt in libris formulariis est *Qui*, hoc modo:

Tu quoque quid pleno fastus assumis amore
Credule? &c.

In XXIIX. illud visum est obseruare:

Votiuas noctes & mihi solue decem:

Tot enim noctes ex voto, quod Isidi fecerat, seiun-

seiuncta, vt Poëtæ ipsius verbis vtar, *cubuerat* Cynthia. Idem officij quoque à Philenio sibi euenire stipulatur, exigitque porrò Diabolus Plautinus. Sic enim est in Asinar.

Si fortè purè velle habere dixerit,
Tot reddat spurcas, quot puras habuuerit.

In Elegia vltima eiusdem libri, cum Lynceo Cynthiam suam tentare auso hunc ad modum expostulat:

Lyncen, tunc meam potuisti tangere curam?
Perfidè, nónne tuæ tunc cecidère manus?

Quem locum Ouidius quoque in Amoribus imitatus videtur, vbi ait:

Ipse meos humeris vellem cecidisse lacertos.
Vtilius potui parte carere mei.

In eadem Propertiana legitur:

Missus & impressis hædus ab vberibus

Ad quod exemplum etiam est illud:

Osculaq; impressis nixa dedi gradibus

.i. pedum signis, quæ à dominæ vestigio reliqua terræ impressa im pactaque résederant.

Ex libri III. Elegia secunda, illud à me aliàs consideratum memini, Poëtis ἐρωτικοῖς olores quondam attributos fuisse. Sic enim Calliopen sibi loquentem facit hic noster:

Contentus niueis semper vectabere cycnis

Sed & Ouidius libro Amor. III.

Cycnis discedere tempus,
Duxerunt collo qui iuga nostra suo.

In Eleg. v.

Et quoties Pati transibit nauta sepulcrum, &c. concinnius omnino meo iudicio futurum, si rescribatur: *Vt quoties Pati, &c.*

In x i. Pana introducit operam suam pollicentem, *Siue petas calamo præmia, siue cane.* ex quo loco aliquis ignarus fuci, rei etiam piscatoriæ præesse Faunum meritò suspicari possit, nisi Propertius noster lib. i i. Eleg. xix. suo indicio seipsum quasi sorex prodidisset, cum scribit:

Et stricto figere auem calamo.

Stricto .i. districto, seu emisso: quomodo & *Stringere gladium*, pro *Distringere*, dictitamus, hoc est, vagina educere. Vt vt est, *Calamum* à Poëtis pro *sagitta* interdum sumi, nemini dubium esse deputo. & exempla in promtu. Nobis vnum è multis in medium adferre sufficiet, idque ab Horatio, vbi scribit:

Et calami spicula Gnosij.

Posset tamen & pro virga aucupis visco illini solita in priore Propertij exemplo positum aliquis interpretari; suffragante eidem Martiali meo. Cui consonum quoque vetus ac Plautium Prouerbium illud: *Arundo alas verberat.*

Sed

Sed & Propertius libri IV. Eleg. II. de Fauno loquens, casses illi & arundinem .i. calamum, seu iaculum tribuit. Vnde perspicuè palam fit nobis, hunc locum de aucupio, non vero de piscatus genere hamatili intelligendum. Præmia quoque pro præda posita, quomodo & *Præmiatores* pro *Prædatoribus* notauimus suprà in versu illo Tibulli:

Aut rapta præmia veste petat.

cui Propertianam etiã auctoritatem addas licebit:

Nam cui non ego sum fallaci præmia vatis?

Elegiæ XIX. versus:

Seu venit, extremo dormit amica toro.

spectat ad id quod scribit in Epodis Horatius:

Extrema & in sponda cubet.

Superest quartus & vltimus liber. Eum nos à II. Elegia auspicabimur, è qua animaduersione dignum illud occurrit in primis:

Indue me Cois, fiam non dura puella.

Quod vt de incessu dictum putem, Ouidiana auctoritas facit. Ita enim ille, interpres prorsus ad hanc rem vnicus:

Molliter incedit, motu capit: altera dura est,
At poterit tacto mollior esse viro.

Dura est .i. durè, myrmicè, & moleste incedens, vel potius

Haud secus, ac coniunx Vmbri rubicunda mariti,

valgis nimium, aut diuaricatis cruribus grallatorium in morem badissans; vti ego interpretor. Quid? quod huic argumēto meo fidem indubiam facit Coärum mentio, quæ, quod tenuissimi ac pellucidi essent fili, muliebrem incessum maximè arguebant. Vnde non nisi ab iis, quæ incessu erant molli, ne exossi dicam, vel cinædico potius, gestari solitis, à verò haud alienum videtur. Et hoc est, quod suprà voluerat Propertius:

Et tenues Coä veste mouere sinus.

Sequitur porrò haud longulè:

Da falcem, & torto frontē mihi comprime fæno,
Iurabis nostra gramina secta manu.

More enim fiebat, vt inter operam messoriam, ad æstus solis defendendos maximè caput feno, & quidem recenti, obnuptum obuinctumq. haberent messores. id quod hodie nostris etiamnum rusticis in vsu esse videmus. Sed & Ouidius id ipsum libro x I v. Metamorph. de ipse Vertumno verba faciens apertè indicat:

Tempora sæpe gerens fæno religata recenti
Desectum poterat gramen versare videri.
O quoties habitu duri messoris aristas
Corbe tulit, veriq; fuit messoris imago?

Qui duo postremi versus eò spectant, quod statim porrò subiuncturus Propert.

Corbis & imposito pondere messor eram.

Corbis

Corbis messoria alibi meminit & Cicero.

In eadem Eleg. est illud: *Et ibo*

Mundus demissis institor in tunicis.

Quo loco *Institorem discinctum* intelligo ex Ouidio ita nobis disertim præeunte:

Institor ad dominam veniet discinctus emacem.

Et certè quum recogito, necesse erat, vt qui discincti, hoc est, Zonis solutis ambulabant, tunicas ad talos vsque demissas, *sinusq́;* (vt ait Pedo) *ventosos* oppidò, ne dicam pænè *vndantes* haberent. Cuius rei mollitiem ac laxitatem in suo etiam Mæcenate, si modo is Malchinus est, Satyricè sugillat Horatius.

In Elegia III. quum scribit:

Pictóque Britannia curru.

respexisse videtur ad id quod dixerat supra:

Esseda cælatis siste Britanna iugis.

Vnde manifestò constat *Essedum* Britannici non minus, quàm Gallici vehiculi genus esse, cōtra quàm in Nomēclatore suo existimat Iunius.

In Eleg. IV.

Ille equus, ille meos in castra reponet amores.

Reportet, mauelim potius. vt per amores suos haud aliud, quàm semetipsam Regio amore sauciam designet.

Quidnam est, quod Elegia V. scribitur?

Et simulare virum, pretium facit, &c.

Idem nempe ac si diceret; assimulare, quasi maritus suus superuenturus sit operi; ac verbis vti, quæ cupido ac turgenti nimium adultero veros metus ac præsentem terrorem incutiant, qualia sunt illa libri II. Eleg. XXIII.

Timeo: propera iam surgere quæso

Infelix: hodie vir mihi rure venit.

quò maiori videlicet pretio inducat amatorem. hoc est, quod pretium facit: i. lucrum atque emolumentum parit denique. Malè proinde Canterus noster, qui *Amicum* subaudiendum censet. In VII. *Si piguit portas vltrà procedere, at illud*

Iussisses, lectum lentius ire meum.

Legendum credo, *Illuc*: nempe ad portas vsque.

Vnum adhuc locum, *ne me Crispini scrinia lippi Compilasse putes*, appingam modò. Is est Elegia XI. vbi Propertio inter alias leges quas teneat, etiam hanc dicit Cynthia:

Colla caue inflectas ad summũ obliqua theatrum:

Vnde paret, Romanas olim mulieres è summa cauea ludos spectare solitas: ad quas si quis virilis notæ in inferiore Theatri parte, atque interior collocatus oculos adiectaret; necessariò illi caput obliquandum ac ceruice retroflexa respectandum erat. Hoc ergo est, quod Cynthia Propertium facere vetat, ob zelotypiam, qua illa laborabat, vel certè laborare, perbellè, nimium apud credulas

aures assimulabat sese. quò magis etiam amatorem delinitum in casses porrò pertraheret suos. quod vitium in Corinna item sua ab Ouidio curiosè notatum, vbi ait:

Siue ego marmorei respexi summa Theatri,
Elegis è multis, vnde dolere velis.

vnam nempe è multis aliquam, quæ in summa cauea (vt dixi) spectabant, quum ipse interior, vtpote eques, pro dignitate in quatuordecim, hoc est, non nisi in Equestribus sederet. qui locus mirificè cum hocce Propertiano conspirat, adeoque vniter consentit.

Habes tumultuariæ opellæ symbolam, Falkenburgi doctissime, eorum quæ de Tibullo & Propertio mihi hoc tempore in mentem venire potuerunt: cuius te lubenter hercule, ac meritò participem esse volui. quam si tu gratam habueris tibi; accendes, quare magis in posterum plura eiusdem generis tecum liberaliter capiar communicare. sin autem; nihilo minus ego hoc faciam tamen; vt sit, quod, vbi vsus venerit, iterum vino possis inscribere. Vale, & ride si sapis, nosq. fidenter in eorum numerum adscribe, quorum opera in otio, in negotio, omni tempore vti possis, tuo ipsius potius; quàm nouorum Ædilium arbitratu. Iō. Goropio Becano, summo viro, me commendare non grauaberis, & quidem de

interiore nota. cui dices, Poëmatium, quod eidem nuper istinc discedens promiseram, probè vsque adhuc in latebris situm ad ipsum euestigiò profecturum, simulatque primùm lucē ferre potuerit. Plantino, Pulmanno, Barlæo, amicis communibus, & si quem alium istic beneuolentem noueris, salutem. Iterum vale. Nordouico. ipsis Idib. April. CIↃ. IↃ. LXIX.

GERAR-

GERARTVS FALKENBVRGIVS NOVIOMAGVS IANO DOVSÆ NORDOVICI S. D.

NIsi superioribus diebus vidissem elegantissima tua Poëmata recens Lugduni vestræ publicata, ne nunc quidem possem adduci, vt crederem te viuere, nobilissime & doctissime Doûsa. Multi enim in hac vrbe de te disseminati sermones, quos fuisse vanissimos incredibiliter gaudeo, mihique gratulor de te mihi amicissimo in tam periculosa obsidione seruato. Alij te diem tuum tempore obsidij obiisse: alij in rixa à quodam per insidias dolosè interfectum omni asseueratione affirmabant. Sed præclaræ istæ Odæ, quas non sine maxima animi voluptate percurri, testantur te viuere & valere, tuasque Musas minimè esse ἀκηρέας κεινεᾶς ἐν πυθμένι χηλῦ; sed adhuc quamuis diuturno & calamitoso bello turbatas ὑμνεῖν ἀθανάτυς, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν, vt est apud Poëtam, qui ait hoc esse proprium Musarum officium. Si exemplaria hic haberi possent, mitterem duo in superiorem Germaniam, vnum ad

Stur-

Sturmiū, qui Satyras tuas, quùm ante bienniū Argentinæ essem, auidè legebat, alterū ad Melissum Heidelbergā, qui te, nec immeritò, facit plurimi, & pro doctissimo huius ætatis Poëta habet. Rogauit ille me iterum & sæpius, vt sua Poëmata tecum communicarem. id quod nunc facio. Libri sunt duo: Schediasmata Poëtica, & Schediasmatum reliquiæ. Velim mihi rescribas, an illa acceperis. Ego sum Hollandis hîc omnibus notus. appellarem illos ὀλάνδρους, si pugnarent pro patria, vt tu facis καὶ μόνος, καὶ μετὰ πολλῶν, vt olim Attici, ex formula iurisiurandi. Lipsius noster, quùm hîc cum vxore domicilium haberet, tui sæpe non sine significatione summæ beneuolentiæ, memor fuit. Rediit ante menses aliquot in Belgium, & nunc in paterno prædio suam Bibliothecam tractat. Dedit nobis Cornelium Tacitum emendatiorē, & Notis illustratum: dabitque propediem Plautum & Antiquas lectiones suas. Vtenhouius est Eberueldæ, quod est prouinciæ Bergensis oppidulum. Poëtatur strenuè, sed non ita, vt patiatur sua in manus hominum venire. Multa inchoat, sed nihil perficit. in summa, sibi nūquam satisfacit. Ioseph. Scaliger edidit Festum, editurus & Noniū & Ausonium, cum suis Cōiectaneis. Quid? si videamus aliquandò ipsius Scholia in Plautū? nam de Lambiniano Plauto altum nūc Parisiis silentium. imò

vero

verò Musæ Gallicæ nescio quò turbatæ auolarũt. Vale, mi optatissime Doûsa, & nos amare perge. Amicis si qui istîc sunt, qui mihi bene volunt, salutem. Iterum vale, & ignosce festinationi. Colonia. pridie Kalendas Iunias. anno CIↃ. IↃ. LXXV.

EPISTOLA, QVAE HVIC RESPONDET, QVONIAM IAMPRIDEM, putà ante sexennium, vnà cum superioribus illis Poëmatum nostrorum struicibus *Edita Lugduni Bataui* am peruenit in aurem, (*In Batauą quicquam si tamẽ aure meũ est*) consultò à nobis prætermissa hoc loco: primùm faciundi compendij caussa, simul veteris Prouerbij admonitu, ne recoctum illud de *Crambe* conuicium audiremus scilicet. nam quid eo est opus?

Magnum atque verè nobilem Redingerum:
Valeq́ longum dicere & ſago & Marti?
O ſi Deûm quis me receſſibus demùm
Inferret illis, Muſicasq́ quærenti
Monſtraret arces: hîc vbi coronati
Hedera capillos, laureáue, myrtóue,
Sedent in alto principes Tribunali
Vtenhouiorum vterque, & ipſe, qui Graiæ
Librariæ vnus inſtar atque Romanæ eſt,
Ciceroniano Sturmius potens ore.
Quando, ô Meliſſe, colloqui mihi tecum;
Quando, Gerarde, te videre continget,
Audire quando, floſculos diſertorum?
Et nunc ſub alta populóue, vel nigra
Pinu iacere, nunc Nicri Palatinis,
Rhenîue ripis ambulare vobiſcum?
Hoc ſi liceret, næ mihi Deûm vitam
Viuere viderer, ſceptra prouocaturus
Opesq́ Regum, quæq́ prima mortales
Ducunt, honorum culmina, hinc Tribunatus,
Sellæ hinc Curulis præmia, inde Præturæ,
Aut Conſulatus, vnico hercule vnoq́
Noſtro iocoſo ſerióue congreſſu.
At non abire à patriæ focis poſſum,
Rempublicámque linquere, Semimaurorum
Direptioni incendiisq́ vaſtandam.
Quid reſtat ergò? quid, niſi æqua vti mente,

Fata-

Fatalibus quod ignibus stat impressum,
Feramus, & Deo heu Necessitatiq;
Obediamus, temporiq; præsenti?
Tantum est. proinde ne fidem ipse subleſtam
Geras caueto; verùm amore respondens,
Tuo sodali, mutuo, mei curam
Serues perennem, absentiaq; longinqua
Desiderium Gerarde; quod moues nobis,
Frequentia fac lenias tabellarum.

GERARDI FAL-KENBVRGII EPIGRAM-MATA ALIQVOT GRÆCA.

Εἰς τὸν Δοῦζαν.

Δοῦζα παρ' Ὀλλανδοῖς ναίων ἐνὶ πίονι χώρῳ,
  ἐξ εὐηγενέων εὐγενὲς αἷμα φέρει.
Οὐδὲ φατῇ τόσσον γενεῇ κλυτὸς εὔχεται εἶναι
  Εὐπατριδῶν, ὅσσον τῇ ἰδίῃ ἀρετῇ.
Τοῦτον τρεῖς χάριτες θρέψαντε καὶ ἐννέα μοῦσαι,
  Εὐμαθίης κούρῳ μάζον ὀρεξάμεναι.
Καὶ κιθάρην αὐτὸς πολυηχέα Φοῖβος ὄπασσε,
  Καὶ νεογιλὸν ἐπεθῆκεν ἀοιδοπόλον.
Αὐτὰρ ἔπειτα. καλῶς ἵνα παῖς πεπονημένος εἴη,
  Ζεὺς πόρε Ζεὺς κείνῳ ὄλβον ἀπειρέσιον.
Ὥς ἄρα νῦν ἀρετῇ τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ ὄλβῳ,
  Ξεινοδόκος μουσέων καὶ χαρίτων τελίθει,
Θρέπτα καλ' ἀνταποδιδοὺς ἐπεὶ ὡς ὁ παλαιὸς ὄλωλε,
  Δοῦζα παρ' Ὀλλανδοῖς δεῖμ' ἑλικῶνα νέον.
Νορτουίκκη ἑλικὼν πέλεται νέος. ἠνίδε Δοῦζα
  Μουσοπόλος μούσας, μουσοπόλους τε τρέφει.

Εἰς Ἰούνιον.

Ὡς ἔθανεν Ἀδριανὸς ὁ Ἰούνιος, εἶπεν Ἀπόλλων,
Φεύγετε νῦν Μοῦσαι, φεύγετε νῦν Χάριτες.
Τίς γὰρ ἐνὶ πτολέμῳ ἄμμιν κεχαρισμένα ῥέξοι,
Εἰ μὴ Δοῦζ', ἀγαθός χ' ἱμερόφωνος ἐΐς.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πατρίδος εἷο κλέος μετ' ἀμύμονα Ῥωπεροδᾶμον
Κάτθανε, τοῖς λογίοις ἄλγεα πικρὰ λιπών.
Ἴδμεν δ' εἰ ποθέεις κλυτὸν οὔνομ', Ἰούνιος ἔσκεν
Ἀδριανὸς Μουσῶν ἀθανάτων θεράπων.

Ἄλλο.

Ἀδριανὸς θεράπων ὁ Ἰούνιος ἔπλετο Μουσῶν
Πιστὸς ἐν εἰρήνῃ, πιστὸς ἐνὶ πτολέμῳ.
Κεῖνος ἐν εἰρήνῃ πολλαῖς βίβλοισι τέθηλε,
Καὶ περὶ ἧς πάτρης ὤλετ' ἀμυνόμενος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἰητρὸν μὲν οἶδας Ἰούνιον; οἶδα τὸν ἄνδρα,
Κῦδος ἑῆς πάτρης, Πιερίδων τε μέγα.
Ποῦ νῦν ἐν πολέμῳ διάγει; πολέμοιο μάχας τε
Κάλλιπε, καὶ ναίει ἀστερόεντα δόμον.
Ὄλβιος, οὐρανίῳ ὃς κάτθανεν ἐν βασιλῆι.
Χαῖρε καὶ ἐν ἀθανάτοις, χαῖρε φίλ' Ἀδριανέ.

Εἰς Φράγκισκον τὸν Φαβρίκιον.

Φράγκισκος ἐνθάδε Φαβρίκιος κεῖται μέγας,

Τῷ

Τῷ πατρὶς ἦν Ἰουλίη κουροτρόφος,
Τὸν ζῶσι καὶ κόσμησε Μοῦσα Κελτικὴ
Τῶν γραμμάτων πάντεσσι καλοῖς ἄνθεσιν,
Ἐξ ὧν μαθηταῖς στεφάνοις ἐπλέξατο,
Μαραινόμεν χρόνος ὃν μὲν οὔποτε δύναται.
Θρηνοῦσι δ' οὖν Ἐλδορπικῆς παῖδες σχολῆς,
Ποθοῦντες οὐχ εὑρόντες οἱ ὁμοῖον.

Εἰς Ὁλάνδρους, τοῦ αὐτοῦ.

Ὁλλανδός ποτ' ἄναλκις ἔην κ' ἀχρήϊος ἀνὴρ
Βουλῇ καὶ πολέμῳ οἷα παροιμιακῶς.
Νῦν δὲ τύχῃ ἀρετῇ θ' Ὁλλανδὸς ὅλανδρον ἑαυτὸν
Βουλῇ καὶ πολέμῳ δεῖξεν ἑτοιμότατον.
Τοὺς γὰρ Ἰβηρογενεῖς ἐδαμάσσατο πύργον αὐτῆς.
Πολλάκι κ' ἀρρύτοις κῦδος ἔδωκε θεός.

IANI DOVSÆ AD IVSTVM LIPSIVM PHALEVCVS,

Ad ſequentium pagellarum inanimenta explenda ſub huiuſdem opuſculi exodium per cauſſam & quaſi pro mantiſſa appenſus.

QVID *mecum tibi, Iuſte, miue tecum,*
Suada, Amabilitas, Venus, Cupido?
Vobiscum mihi quid nouem Puellæ?
Fruſtrà blandidici mihi Lepores,
Fruſtrà verba ſolens prais Apollo.
Fruſtrà me Saliſubſula Camœna
Ad veſtros Socium choros vocatis.
Haud ſalto. patria hoc ſeueritatis
Lexq́ ac Relligionis attegrata
Diſciplina vetat. Sat, ah, ſit olim
Veſtris ſtaticulos dediſſe Sacris,
Quàm diu in numerum pedes mouere,
Cum Ieſſeide, ius fuit Batauis.
Quô verò noua ſerta floreáſue
Aptatis capiti meo corollas?
Cum myrtis mihi quid tuis Dione?
Cum Lauris hederíſue, pampiníſue?
Turdorum mihi pluris eſt ſaliua,

Quin

Quin ex his potius placent corona.
Neque est, quod bibulo leuare Vati
Sitim Castalias aquas putetis,
Temetum sitienti. Abite Nympha,
Meri pernicies, abite. Nam quô
Fontinalia mî Batauo? an vt fors
Fiam tadifera Dea Sacerdos?
Aut lymphatus vt audiam Poëta,
Curatorq; mihi Hagiense detur
A Pratore, iuuantibus propinquis?
Non sum bardus, vt ante sat diu sat
Insanisse Poëticos furores,
Ac ludum videor dedisse nugis.
Nunc mores alios requirit atas:
Et tempus sapere, ab iocis relictis,
Patruos aliquando. Adesto Stoa,
Et quantum est hominum seueriorum.
Iam Ianus patruos sapit, bifrons ò
De vnifronte repente factus: & se
Batauis studet auribus probare.
At vos ite procul, valete Musa,
Suada, Amabilitas, Venus, Cupido,
Et quantum est hominum facetiorum,
Et tu Barbaria, inficetiaq;
Pestis perniciesq; certa Lipsi. haud
Arbitraria, Vatum ocelle Lipsi.
(Quid mecum tibi quaso, mîue tecum?)

Non est iam locus hoc in orbe vobis,
Inter tot creperi vices duelli,
Inter tot vadimonia, & querelas
Hinc domi inde foris, tot Actionum
Tricas, pondere mercium malarum
Nobis terga onerantium. adde sæclo
Tam bardo bliteoq; & inficeto;
Nec quicquam sapiente ad hunc Catonem:
Tam non temporibus Maronianis,
Sola heu Barbaries quibus triumphat,
Et cælo, vice Numinis, locatur;
Despectusq; odiumq; literarum
Regnant, absque modo & modestia omni:
Et suum præmia debita eruditis
Voltur nescio quis Forensis aufert,
(Genus quod stolidissimum videtur)
Aut mendax sine fronte circulator;
Vel miles, modò miles, ante agaso.
Quid refert? tamen his, modi istiusq;
Hei nugis hominum inuenustiorum
Honores minimiq; maximiq;,
Sacerdotia, Regna, Consulatus,
Summæ denique deferuntur vltrò
Rei munia Publicæ. omnia vnis:
Quæ quùm hoc tempore Barbaros sequantur,
Gratis esse quis eruditus optet?

FINIS.